

Sevgili Okuyucular

Ruhsal âlemdeki yolu açık olsun, M. Ali USTA'nın, dünyadan ayrılmadan önce yazdığı kitabı «Ruhçuluk Nedir» ismiyle yayınladık. Kitap güzel bir sentezdir. Kcnuya ilgi duyan herkese hemen sunulacak nitelikte, sağlam bir yapısı var. Bu memleketin çocuklarına kendi gerçeklerini en iyi anlatabilecek olgunluktadır. Objektif bilgiyi verebilmek yetki ve liyakat ister. Her kitap yazan objektif bilgiyi verebilmiş olsaydı Dünya insanlığı şimdi bulunduğu tekâmül düzeyinin on misli ilerisinde bulunur, meselâ her türüyle «yalan» ortadan kalkardı.

Bilginin ancak uygulandıktan sonra «anlaşılmiş bilgi» niteliği kazandığını ve sadece bu tür bilginin «kurtarıcı» bir şuur aydınlığına sebep olabileceğini biliyoruz.

Bilgisini uygulamayan insanın bir otomat olduğunu söylemeye gerek yok. Otomatizma ıstırap demektir.

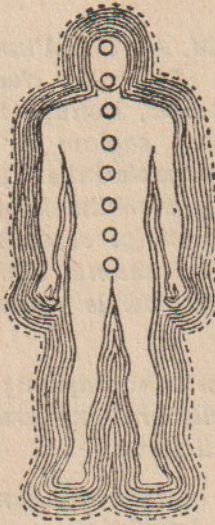
Derler ki insanın yaşamaktan maksadı ya da bedenli ruhun işi «ıstırap» çekmektir. Her türlü şursuz davranıştan kurtulmak için harcanan çaba ıstırapdır. Haz duymak için yaşamak «uykuda» kalmayı tercih etmek demektir.

Sevgili Okuyucular, «Eğitim ve Öğretim Grubu'nun» sizlere hizmet vermek için yaptığı girişimin sonuçlarının müsbet olmasını dileriz. Konferans kasetleri ve konferansçı göndererek Ruhçu bilginin daha etkili olarak sizlere iletilmesini ve daha geniş bir ortama ulaştırılmasını sağlamak istiyoruz. Geçen ve bu sayımızdaki duyuruyu lütfen tekrar okuyunuz. Artık bir okul disiplini ve faaliyeti içinde bulunan Derneğin bu çalışmalarına katılmak, tekâmül çabası göstermeye eşdeğerdir. Hizmet etmek ve vazifesini yapmak için kendilerinde kuvvet ve arzu gören herkesin bu okul çalışmasına katılmasını diliyoruz. Fevkalâde iyi sonuçlar alınabilir.

Selâm ve Sevgiler.

Ergün ARIKDAL

Şakralar ve Akupunktür

İğne batırma yoluyla vücuttaki bazı manyetik alanların güçlendirilmesi ya da çeşitli amaçlarla uyarılması suretiyle oradaki hücrelerin hatta organların daha normal çalışmalarını, özellikle sinir hücrelerinin ve sinir sisteminin uyarılmasını sağlayan eski bir Çin iyileştirme yöntemidir.

Kayıtlara göre 3500 yıl evvelinden başlamıştır. 'Şakra' ise, Hint kökenli bir sözcüktür. Hint teozofisi'ne göre, insan vücudunda 7 adet hayalî veya biyo-manyetik dediğimiz, insanların evrenle olan bağlantılarını, çeşitli kademelerde, sağlayan bir takım enerji merkezleri olduğu anlatılır.

Realite
Ergün ARIKDAL

maktadır. Hinduizmin temel kavramlarından biridir.

Ozellikle insanı incelerken şakralardan söz ederler. Budda'nın neykenlerine dikkat etmişseniz, başının üstü normal görünümde değildir. Bir yükseklik vardır. Bir çiçek konmuş gibidir. Aslında o bir çiçek vs. değildir. O, doğrudan doğruya, tepe şakrasını (şu yapraklı niüter çiçeği tarzında) simgeleyen bir işaretir. Gurup vaktinde olan güneşin rengini taşır. Bazen açık sarı renkte de ifade edilebilen bir enerji merkezidir. İşte bunun gibi değişik merkezler bulunmaktadır, insan bedeninin üzerinde. Bir ikincisi alında bulunur. Buna Tantiik Yoga da 3 üncü göz denir. Esası alın şakrasıdır. Üçüncü bir şakra boğazda mevcuttur. Bir dördüncüsü mide üzerinde yer almıştır. Tıpta bu bölgeye 'Solar Pleksüs' denir. Yoğun bir sinir ağı bölgesidir. Beşincisi göbeğin biraz altında yer almış durumdadır. Altıncısı da ağız crasında bulunur. Bu altı şakra daha çok yaygın olarak bilinir. Bir gizli şakra da, 7 nci olarak, kalp şakrasıdır ki bundan genellikle çok söz edilmez. Fakat bir 'iç şakra' olarak ele alınır.

Hint Teozofisi'ne göre, bunların her birinin insan bünyesi üzerinde, daha doğrusu insanın psikik ve fizyolojik ilişkilerinin kontrolünde büyük rolü ve önemi bulunmaktadır. Aynı sistem İslâmiyet'e Türkler tarafından getirilmiştir. Kuzey Süfilere

çalışmalarında Hind'in mistik metodları kabuk değiştirerek girmiştir.

İSLÂMÎ EDEBE MUGAYİR

Gerek Kuzey, gerekse Güney Sufizm'inde, tasavvuf çalışmalarında şakraların uyarılması konusu çok önemlidir. Yaklaşık 1100 - 1200 yıllarında Hace A. Yesevî tarafından şakralar konusu İslâmî bilgiler içerisinde yoğunlaşarak Sufizm'e maledilmiştir. Örneğin kalp şakrasının uyarılması ve geliştirilmesini 'kalp gözünün açılması' şeklinde ifade edilmiştir. Örneğin, **İslâmî edebe mugayir** buldukları için göbek ve daha aşağıdaki şakraları yukarı göğüs hizasına almak suretiyle çalışmaları daha edepli bir tutum içinde sürdürmeye çalışmışlardır. Zikirler vs. Bu merkezlerin (latifelerin) faaliyete geçmesini sağlamak içindir. Her merkezin faaliyete geçmesi insanda değişik şuur hallerinin yaşanmasına tekabül eder. Bu tür çalışmalarda en son uyarılan merkez tepe şakrasıdır. Şimdi bu genel tanımlardan sonra gelelim şakralar ile akupunktür arasındaki ilişkilere :

Akupunktürle şakralar arasında esasında bir ilişki yoktur. Örneğin, diyalim 'pleksüs solaris'de bulunan bir şakranın uyarılması için oraya ya da orayla ilgili bir noktaya bir akupunktür iğnesinin saplanmasıyla şakranın uyarılması arasında bir ilişki yoktur. Her ne kadar bir takım araştırmacılar bazı akupunktür noktalarının uyarılmasıyla insanda bazı psişik yeteneklerin ortaya çıktığını söylemişlerse de, bunlar şakra bölgelerinin uyarılmasıyla meydana gelmiş asil değişiklikler değildir. Bunların arasında durugörü, telepati, hat-

ta levitasyon melekelerinin ortaya çıktığı doğrudur. Tabii bunlar tıbbi amaçlı olmadıkları için gizli tutulan, herkese anlatılmayan hususlardır. Fakat herhangi bir rahatsızlığın tedavisiyle ilgili hususlar rahatlıkla ifade edilebilmektedir.

Kısacası, akupunktürle şakralar uyarılamaz. Çünkü şakraların çalışması doğrudan doğruya iç-varlığın etkinlikleriyle ilgilidir. Akupunktür ise iç-varlığı harekete geçiremez. Sadece fizik beden üzerindeki bir takım biyo-manyetik alanların harekete geçirilmesi, güçlendirilmesi veya aralarındaki bağlantıların kuvvetlendirilmesi içindir. Bunun yanı sıra ameliyatlardaki bir uygulaması olarak acıya karşı duygusuzluğun meydana getirilmesi de bulunmaktadır. Yani tamamen fizik bedene ait bir özelliktir.

MANTRA TEKRARI YA DA ZİKİR

Halbuki bir şakranın ortaya çıkması büyük bir psişik (iç) varlığın cehtine bağlı bir husustur. Uzun süren beden eziyetleri, oruçlar, uykusuzluklar, rahatsızlıklar, soğuk/sıcığa karşı göğüs germeler vs. Bu tür çalışmaların kökeni daha çok Şamaniktir. Kuzey Asya kökenli Şamanik çalışmaların son uçlarıdır. Tibet ve Hint'e oradan inmiştir. 'Fakir'lerin kullandıkları yöntemler bunlardır. Kuşkusuz bu arada konsantrasyon çalışmaları 'mantra' denilen özel kelimelerle yapılmıştır. 'Mantra tekrarı'nın Sufizm'deki karşılığı 'Zikirler'dir.

Görüldüğü gibi, şakraların uyarılması ve faaliyete geçirilmesi konusu, fizik alanla hiçbir alâkası bulunmayan, tamamen ruhsal çalışmalar (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

alanına giren bir konu olmaktadır. Onun için, bu günkü bilgilerimize göre, akupunktürle şakraların bir ilişkisi bulunmamaktadır. Çünkü Akupunktür'ün hareket noktası maddeseldir. Halbuki şakralar tamamen psişik enerjile alâkadardır.

Hiç yoksa, arada bir boyut farkı bulunmaktadır. Yapı, malzeme farkı bulunmaktadır. Oluşum farkı vardır. Bu, cimbızla ruhu tutmaya çalışmaya benzer ki, olacak iş değil...

ŞUURALTI ve DERİN ŞUUR

SORU: 'Şuur', 'Şuuraltı' ve 'derin şuur' kavramlarını açıklar mısınız? Yani şuurla ilgili dünya ve dünya üstü şuur arasında ne gibi farklar vardır?

CEVAP: 'Dünya üstü' diye bir şuur yok. Dünya şuru da yok. Şu anda benim kendi şuurum var. Ve şu anda benim şuurumun dışındaki şuurum var. Şu anda ben neyim, nasılım, ne edeyim? Nasıl bir mekân duygusu içerisinde ve kendimi nasıl tanıyorum? Ve bir de bunu kaybettiğim zamanki şuurum... Ben kimim? Neyim? Ne yapıyorum? Neredeyim? Hiç farkında bile değilim. Kendimi hatırladığım, kendimi anladığım zamanki bir şuur halim var. Ve bir de kendimi hatırlamadığım zamanki şuur halim var. Bir defa bu şuurun iki vechesini (görünümünü) iyi saptamak lâzım.

Şuuraltı dediğim şey, şuurulu olarak yapamadığım işlerin mekanik bir şekilde yürütülmesinden ibarettir. Şuurulu olarak yapamadığım birçok şeyler vardır. Şuurulu olarak yapamıyorum, fakat yapılması gerekir. Mekanik bir sistem bunları gayet güzel

yerine getiriyor. Şuuraltı, kendimi unuttuğum bir zaman, beni harekete geçirmesidir. Saadece, bana istemediğim, beğenmediğim, hoşlanmadığım kurtuluşu arzu ettiğim bir takım uygulamaların depolanacağı kötü, karanlık, ne olduğu belirsiz bir yer anlamına gelmez şuuraltı.

Şuuraltımızın mekanikliği inisiyatiflerimizde belli olur. Yani şuuraltımız gerçekten mekanik çalışır. Çünkü onun tezanurları içgüdüler tarzındadır, ve içgüdüler baştan aşağı mekanik tonksiyonlarımızı ilâve eder. Bu şekilde çalışmasından dolayı onu horgormek doğru olmaz. O zaman tüm mekanik tonksiyonlarımızı ve içgüdülerimizi horgormuş oluruz. Çünkü çoğunlukla bizi içgüdüler ilâve eder. Bizim düşüncelerimiz de, sevgimiz de, eğlencemiz de, guimemiz de, okumamız da hep inisiyatifli faaliyetlerdir. Şuuraltı işler değildir. Bileerek yaptığımız şeyler pek azdır.

Onun için eşler birbirini sevmekleri çok anlamlıdır. Çünkü sevginin motivasyonu inisiyatifli gelir. İçgüdüden hareket eder. İşin anlayışla ele aldığınız zaman, onu içgüdüden kurtarıyorsunuz demektir. Onun için anlayışı öne alıyoruz.

DERİN ŞUUR KAVRAMI

'Derin şuur' kavramı 'Uyanık insanın şuru'dur. Bu, serbest ruh varlığının şuru anlamına gelmez. Serbest, yani dezenkarne olmuş, spatyoma intikal etmiş bir ruh varlığı, bazen yeryüzündeki insandan çok daha fazla saçmalıklar yapar. Bu, çeşitli mantık ve bilgisizlik hatalarından, (kendini peygamber, hatta Allah gibi görmek vs. şeklinde) çeşitli büyüklük komplekslerine kadar

değişebilir. Bu gibi durumlar yer yüzünde nasıl varsa, ruhsal dünyada da vardır. Derin suur orada bulunan bir varlığın suur hâli değildir. O sadece mekânını değiştirmiştir. Burada nasıl uykudaysa, orada da uyumaya devam eder. Mekândan başka pek fazla birşey değişmemiştir. Bunu, iki taraflı çalışsan, kum saatine benzetebiliriz. Şimdi spatyoma doğru okışımız var. Burada iş biter, sonra oradakilerden bir tanesi a't üst eder, tekrar bu tarafa doğru akmaya başlar. Orada biter, burada başlar. Burada başladığı zaman da orada bitmiş demektir. Kum saati gibi.. Değişen birşey yok. Sadece kumun mekân değiştirmesi durumu vardır. Buna bilim adamları da aavet aüzel bir ifade bulmuşlardır: Entropi, Bir de 'negantropi' var. Davanmaya çalışıyoruz tersine. Halbuki negantropi olayı var. Dağılıyoruz. Giderek tükeniyoruz. Giderek bir sona doğru gidiyoruz.

İhtiyac sonsuzdur, bitmez. Yani insan bitiremez. Belli bir kesimde artık sizin bir ihtiyacınız kalmamış olabilir. Ben ve O aynı şeviz dediğiniz anda o kesim için ihtiyac bitmiştir. Bu yaşadığı anda, o iş sizin için bitmiştir. Siz o realitenin çok üstündesiniz demektir. İşte buna Sufizm'de fen'a çıkmak denmiştir. Buda'da aynı anlamda olmamakla beraber 'nirvana' denebilir. Daha bir çok isimler var. Örneğin Ruh-ül Kudüs tarafından tokdis olma tüm dinlerde, tüm mistik çalışmalarda ve teozofik çalışmalarda bunlar işlenmiştir. Aslında insanlığın kendi öz çalışmasıdır.

SEZGİLERİN KÖKENİ

Sezgiler genellikle 'maddesel' ve 'ruhsal' olmak üzere ikiye ayrılabilirler. 'Maddesel' anlamda, meka-

nik sisteme bağlı olmak üzere bizim şuuraltı olaylarımızla ilgilidir. 'Ruhsal' olmak üzere de doğrudan doğruya bedensiz varlıkların bize kadar ulaşmış olan bilai ve tesirlerinden meydana gelir. Onların tesirleriyle birlikte bize ulaşmış olan bilgilerinden meydana gelir.

Biz nasıl şu anda biribi-imize bilgi aktarımında bulunuyorsak, biribirimizde bir takım intibalar uyandırıyorsak, aynı şekilde bedensiz varlıklardan da benzer etkilenmeler söz konusudur. Ama onları fiziksel olarak işitemez ya da duyamazsınız da ruh varlığını, kendi özünüzle alırsınız. Gerekli olanı, bevin mekanizmasında, bir icnel ses olarak, bir duygu hâlinde birşeyleri toptan vakalayabilirsiniz. Bu, tümüyle bir kavramdır.

Yukarıda sezgilerin bir kısmının fiziksel niteliği haiz bulunduğunu söylemiştim. Bunlar tecrübelerimize daya'lı fiziksel tab'attan gelen tesirlerdir. Örneğin, başkasının size söylemiş olduğu bir sözün suuraltınızdan gelen yansımalarıdır. Germis hayat deneyimlerinizin getirdiği bilgiler de bu türe girer.

Ama bir kısmı da vardır ki, doğrudan doğruya bir ruhsal kaynaktan (plândan) bizlere mütemadiyen gelmekte olan bir takım bilgiler vardır. Bunlar zaman zaman ortaya çıkar. Nitekim fiziksel plândan gelen tesirler de zaman zaman benzer şekilde ortaya çık verir.

Devamlı olarak sezai içinde miyiz? Hayır. Çok sıkıştığımız zaman, çok gerektiği zamanlar, bir takım sezgilere, anlayışla ulaşmamız mümkün olabiliyor. Sezgilerin şura ulaşma mekanizmasını da böylece açıklayabiliyoruz.

Beden Dışına Çıkabilir miyiz?

● Prof. Dr. Thelma MOSS'dan
Selman GERÇEKSEVER Çevirdi

Yazar Hakkında

Los Angeles'daki California Üniversitesi, Nöropsikiyatri Enstitüsü'nde medikal psikolog olup, Parapsikoloji derslerine de girmektedir. 'The Probability of the Impossible' adlı eserini hazırlamak için A.B.D., Avrupa, Sovyetler ve Çekoslovakya'yı dolaştı. Bundan önceki kitabı olan 'Myself and I' isimli eseri 1961'de yayınlanmıştı. Bu eseriyle Prof. Moss LSD terapisinde yepyeni bir çığır açmıştı.

● Beden İmajında Bozulmalar:

Davranış psikologları çok iyi bilirler ki, şizofren hastalar sık sık kendi vücutlarında bir takım değişmeler, hatta yok olmalardan sözederler:

Böyle bir hasta bedenini çok küçük ya da çok büyük olarak hissedebilir, başını vücudundan ayrılmış olarak görebilir. Ya da, Anna Winsor örneğinde olduğu gibi, kollarının veya bacaklarının kendisine ait olmadığını iddia edebilir. Zihinsel hastalıklara sahip olmayanlar da, (fiziksel ya da psikolojik gerilim altında buldukları zamanlarda) şizofrenlerin kine benzer şikâyetlerde bulunabilirler. Hatta bedenleriyle ilgili hiçbir şüura sahip olmadıklarını ifade edebilirler. Tüm bunlar 'vücut imajının bozulması'yla ilgili örneklerdir.

Benzer örnekleri alkolizm alanında bulmak da mümkün: Bir alkolik sergilediği hareketlerinin farkında değildir. Alkolün etkisinden kurtulduğu zamanda da yaptıklarının farkında olmadığını tüm içtenliğiyle söy-

leyebilir. Bunun tersi de kuşkusuz mümkün: Bir kimse derin bir uyku, koma ya da ipnoz hâli içinde son derece hareketsiz halde bulunabilir, fakat şuuru son derece faal (etkin) haldedir. Bu tür örnekleri de değişik şuur halleriyle ilgili çalışmalarda ve laboratuvar şartları altında yapılan denemelerde bulabiliriz. Bu konuyla ilgili olarak kendiliğinden ortaya çıkmış kişisel deneyim örnekleri de bulunmaktadır.

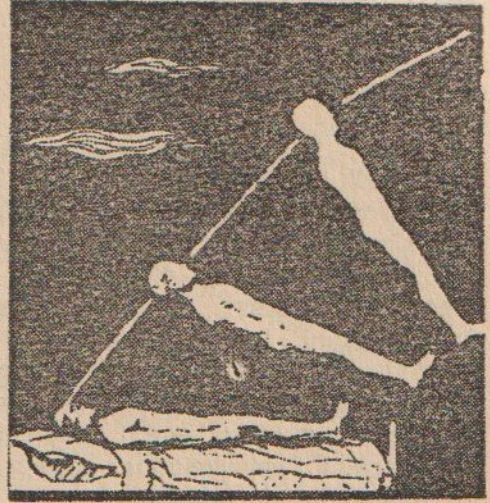
Örneğin, Güney Kutbu'nda bulunduğu sırada Amiral Byrd, yatağında istirahat ederken zaman zaman uçsuz bucaksız uzay boşluklarında dolaştığını hatıratına yazmıştır. Bu konularla ilgili laboratuvar denemelerinde de bedenlerine ait duyularında şiddetli değişmelerin bulunduğunu rapor etmişlerdir. Bu süjelerden biri yanyana duran iki bedenden ibaret olduğunu söylemiştir. Diğer biri, zihnini büyükçe bir yumak yün olarak algıladığını ifade etmiştir.

İpnoz altında bulunan süjelerde

de küçümsenmeyecek derecede 'beden imajında bozulmalar'la ifadelere rastlanmaktadır. İpnotik süjeye kolunun veya bacağına olmadığı, ya da örneğin, bir elinin demirden yapılmış olduğu telkin edildiği zaman, kendini bu şekilde hisseder ve daha sonra verilecek telkinlere ona göre tepkide bulunur. Yani, bu telkinler gerçekmiş gibi hareket eder. İşte bu tür çalışmalardan sonra süjeye daha neler hissettiği sorulduğunda, kendisinin sanki 'havada dalgalanır vaziyette' bulunduğunu, bedeninden ayrıldığını, yükseldiğini ifade edebilir. Gözleri (deney sırasında) kapalı olmasına rağmen, deney sırasında orada olup bitenlerin hepsini (yukarıdan ya da odanın başka bir kösesinden izlemiş gibi) anlatabilir. Benzer şekilde ağırlıksız, gitgide genişleme/büyüme/şişme, havada yükselme/asılı kalma hisleriyle ilgili ifadelere kendi kendine ipnoz/telkin, meditasyon çalışanları deneyimlerinde de rastlanır.

Suurun beden dışına taşması ya da beden imajında bozulmalarla ilgili ifadelere uyusturucu (drug) alınarak yapılan deneylerde de rastlamak mümkün. Kimyager Albert Hoffman ünlü LSD denemelerinde kendi benliğinin uzayda bir yerde asılı kaldığını ve oradan, yatağa uzanmakta olan bedenini izlediğini bildirmiştir. Carlos Castaneda da Don Juan'ın psychedeia kısmını içtiği zaman benzer hisleri yaşamıştı. Bedeni dışında, ağaçtan düşen kuru bir yaprak gibi salınım hareketleri yaptığını, sanki vücudunu kaybetmiş olduğunu Don Juan'a ayrıntılarıyla anlatmıştır(*).

Bunun gibi başka yerlerde yapılan LSD denemelerinde de süjeler

sanki şuurlarını bedenlerinden başka yerlere aksettirdiklerinden, bedenlerinin yanından ya da yukarıdan bir yerden bedenlerine baktıklarından söz etmişlerdir. Bu tür deneyimlere sokulmuş bir takım süjeler de yukarıda belirtilen hisleri yaşamaya başlamazdan hemen önce vücutlarının bir 'aura' ya da 'enerji/güç alanı'yla çevrili olduğunu ifade etmişlerdir. Bu son iki sözcü bazı okurlara hemen 'kirlan fotoğraf tekniği'ni hatırlattı sanırız. Sovyet biyoloğu Inyushin bu konuyla ilgili olarak 'biyo-plazma beden' ifadesini kullanmış ya da önermiştir.

Aslında bugün 'biyo-plazmik beden' ya da 'enerji alanı' olarak bilinen konu günümüze özgü yeni bir kavram değildir. Binlerce yıldan beri herkes tarafından tam olarak bilinmese bile, hiç değilse belirli çevreler tarafından 'enerji' ya da 'astral' beden

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

(*) Tüm ayrıntılar için bakınız: Don Juan'ın Büyüsü, Carlos Castaneda, Hürriyet Yayınları.

olarak günümüze kadar tanımlanagelmıştır.

● T a r i h ç e

'Enerji' ya da 'astral' bedenle ilgili değişik kavramlara dünyanın dört bir yanındaki kültürlerde rastlamak mümkündür. Örneğin, eski Mısır duvar resimlerinde 'kuş' olarak gösterilen 'KA', şahsın (ölümle birlikte fizik bedenini terkeden) dub'esi olmaktadır. Tibet'in Ölüler Kitabı'nda ölüme doğru yaklaşmakta olan bir insanın vücudundan enerji bedenini terketmesini kolaylaştırıcı talimatlar bulunmaktadır: «Ölümünle birlikte, fizik bedeninin bir benzeri olan şeffaf bedenini çıkıo aidecektir. Bu 'hardo beden' inanılmayacak hareket veteneğine sahiptir.» Günümüzde İngiliz Gine'sindeki Akawaio Karayib Yerlileri, kendi şamanlarının ruhunun (frans halindeyken) bedeninden ayrılıp oöklerde uctuğuna inanırlar. Venezuela'da Yaruro Yerlileri şamanlarının ruhlar âlem'ne yolculuk yaptığına ve kendi ruhlarının becenlerinden ayrıldığına inanırlar. Arctic (Kuzey) Tunauslar arasında ruhun bedenden ayrılmasından sonra suursuzluğun başladığına, ölümden sonra da ruhun ölüler âlemine aittiğine dair yavain inanç bulunmaktadır. Eski Yunan'da yaygın bir inanç göre, ölüm anında 'psise' bedeni terkeder ve bu, ölen şahsın bedenine benzer bir görünüm taşımaktadır.

Budist'ler arasındaki kesin bir inanç göre, kutsal bir adam 'radyant bedeni'ni belirli çalışmalardan sonra hiç bir zorluk çekmeden bir duvarın ya da dağların ötesine geçirebilecek güce (siddhi) sahip olabilir, havada asılı kalabilir, suların üzerinden batmadan geçebilir. Yeni

Ahıt'te Saint Paul, «Bir fizik beden, bir de ruhsal beden bulunmaktadır.» der.

Yunanlılar buna, 'eidolon', Tibetliler, 'radyant beden', Mısırlılar 'KA', Almanlar 'dopfelganger', Norveçliler 'verdoger', Okültistler 'astral' ya da 'eterik' beden, Ruslar 'enerji beden' demişler. Adı ne olursa olsun, bu süptil bedenle ilgili tanımlamalar birbirine çok benziyor. Hem de bu benzerlik gözden kaçmayacak kadar büyük. Yogi Ramacharaka'nın şu açıklamasında bunun en net tanımını buluyoruz:

«Herkeste bu'unan astral beden şahsın fizik bedeninin mükemmel bir kopyasıdır. Çok ince eterik maddeden yapılmıştır. Bu, genellikle fizik beden icine hapsolmuş vaziyettedir. Uvanık haldeyken astral bedenin fizik bedenden ayrılması oldukça zordur. Fakat rüvalar, büyük zihinsel aerilimler ve okült bilim tarafından öğretilen belirli şartlar icinde astral bedenin ayrılışı oldukça kolay ve kendiliğinden olur. Ayrıca ipnoz ve anestezilerinde de bu ayrışma kendiliğinden olur.»

Bu satırları huralara kadar okuyabilen belki de birçok okuyucu, «Bu kadarı da olmaz, imkânsız, acavibe, saçma...» gibi itirazlarda bulunabilir.

Bu okurlara makul olmalarını (rasyonel deail), birseye hemen itiraz etmemelerini tavsiye ederiz. İnkâr yerine deliller arama yolunu tercih edelim. Bununla ilaile olarak, Ramacharaka'nın da ifadesinde belirtildiği gibi, ipnoz, anesteziler, rüva, aşırı aerilim, okült ve spiritüel gelişim yollarındaki delilleri sırayla gözden geçirelim:

• İpnoz

19 ncu Y.Y.'da başta Fransız Albert De Rochas, Henri Baraduc olmak üzere birçok araştırmacı 'duyumu- nun beden dışına taşırılması' konusunda (mesmerizm yöntemiyle) de- remelere girişmişlerdi. Bu araştırmacılar, mesmerizm altında tüm duyum- sal ve motor akımların beden dışına taşırılabilceğine inanıyorlardı.

De Rochas bu tür denemelerinden birinde, süjesini mesmerize et- tikten sonra, duyularının bedeninden uzaktaki bir noktada toplandığını telkin etmişti. Bunu sağladıktan sonra, o noktaya (yani havaya) bir iğne batırıldığında süje sanki kendi vücudunun bir tarafına iğne batırılıyormuş gibi tepkide bulunuyordu. Bu öncü çalışmalar o zamanlarda yeterince kontrol altında yapılamı- yordu.

50 yıldan daha fazla bir zaman sonra bu çalışmalar Finli araştırmacı Jarl Fahler tarafından tekrar gündeme getirildi: İlk önce Helsingfors, sonra da Duke Üniversitesi Laboratuvarlarında, Dr. Fahler bu denemelerinde mesmerizmden çok ipnoz yöntemini izlemiştir. 10 yıl süreyle yüzden fazla süje üzerinde çalıştı. En iyi sonuçları, isminin gizli tutulması- nı isteyen 'Bayan S' ile elde etmişti. Bu süje ile Fahler'in yaptığı en belirgin denemeler 'su bardağı' adıyla literatüre geçmiştir. Su bardağı denemeleri kayıtları tutan bir sekreterin dışında 8 gözlemcinin önünde tekrarlanmıştır. 1953'de yapılan bir denemenin tutanağını birlikte gözden geçirelim:

Süje derin ipnoza alındı. Aynı miktar suyla doldurulmuş iki bardak su bayan süjenin önüne (masanın

üzerine) bırakıldı. Dr. Fahler bu bardaklardan birini aldı ve süjenin iki eli arasına sürdü. Ondandan sonra süje- ye sözlü telkinle kollarının, el'lerinin tamamen duygusuzlaştığını ve tüm duyarlılığın elleri arasındaki bardakta toplandığını bildirdi. Ellerin ve kolların tamamen hissizleştiğini, bunun yerine kollarındaki ve ellerindeki hissin bardaktaki suda toplandığını telkin etti. Bir kaç dakika süreyle bu telkinlere devam ettikten sonra bardaktaki suyun içine iğne batırdı. İğnenin ucu su yüzüne değerek değmez, süje koluna ya da eline iğne batırılmı- şçasına sarsılıyordu. Fakat hemen ardından aynı iğne eline ya da koluna batırıldığı zaman hiç bir tepkide bulunmuyordu. Sonra Dr. Fahler aynı bardağı alarak bitişik odaya gitti. Buradan celseye katılanların hiç biri görünmüyordu. Orada suyu 10 kez iğnelediğinde, süje de öteki odada 10 kez iğneleniyormuş gibi yerinden zıplamıştı. Bu kez aynı bardağı Dr. M. adında başka bir şahıs alarak evin antresine gitmiş ve içindeki suyu 4 kez iğnelenmişti. Celse odasındaki süje daha önceleri olduğu gibi 4 kez irkilerek tepkide bulunmuştu.

Denemeler sırasında dikkat çeken başka bir nokta da, iğne yerine çay kaşığı kullandığı zaman oluyordu. Çay kaşığıyla çalışıldığı zaman süje daha şiddetle sarsılıyordu.

Fahler, raporuna devam'a, su dolu (duyarlı) bardağı üç oda öteye, hatta başka bir apartmana da götürüldüğünde aynı sonuçların elde edilmiş olduğunu belirtmişti.

Dr. Fahler'in elde ettiği bu sonucu asırlarca öncelerden Aristo da doğrulamıştı: «Spirit (ya da enerji) bedeninin içinde tüm duyular bu'un- (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

maktadır.» Buna benzer tanımlamalara Yogik ve Budist metinlere de bulunmaktadır.

● Anestezi

Yukarıdaki satırlarda Ramachakra'nın anestezik durumlarında da astral bedenini vücuttan ayrıldığından sözettiğini aktarmıştık. Sık sık olmasa da, zaman zaman ameliyatlarda hastalar normal ötesi bazı duyular içerisinde belirli sürelerde havada asılı olarak kaldıklarını ameliyat sonrası açıklamalarında ifade etmekten kendilerini alamamışlardır. Bu hastalar genellikle ameliyat oldukları odanın tavanının altına kadar yükseliyor, orada asılı kalarak, (orada) aşağıdaki bedeni üzerinde nasıl ameliyat yapıldığını, hatta orada bulunanların, aralarında geçen konuşmaları aynen tekrarlamışlardır. Bu türden bir örneği 'The Phenomena of Astral Projection' isimli eserinde Hereward Carrington şöyle anlatır:

«Ameliyattan sonra yan odaya alındım. Kocam ve bir hemşire yatağımın iki yanında bulunuyorlardı. Hala kendime eğildim. Bedenim eterin etkisinden kurtulamamıştı. Bu sırada doktorlardan biri içeri girdi. (Kendime gelip de bunları yanımda bulunanlara anlattığım zaman bana bir türü inanamamışlardı.) Doktor odaya girdiği zaman kuşkusuz gözlerim kapalıydı ve başım kapının karşısındaki duvara dönük olarak yatıyordum. Fakat doktor içeri girdiği zaman, ben yatağımın oturma vaziyette bulunuyordum. Bu görme, fizik bedenimin gözleriyle olan bir görme değildi kuşkusuz. Bu olayı hâlâ düşünmüş gibi hatırlarım. Öteki bedenimle yatağa doğrulduğum zaman, fizik

bedenim halsiz bir vaziyette yatağa yatıyordum. Aslında o ameliyattan sonra iki hafta süreyle yataktan kalkmak şöyle dursun, doğru amamiştim bile. İki hafta sonunda da ancak yardımcı yatağın içinde oturabiliyordum.»

● Rüyalar

Bu konuyla ilgili olarak 1863 tarihli, Connecticut, Bridgeport'tan Bay ve Bayan Wilmot'ların raporunu nakletiyoruz.

«City of Limerick isimli buharlı gemiye Liverpool'dan New York'a ziyaret ediyordum. Yolculuğun ikinci akşamında dokuz gün süren bir fırtına başlamıştı. Sekizinci günün gecesi sessiz sakin uyuyabilmem için çıkanı çıkartıyordum. O gece sabaha karşı karımı rüyamda gördüm. Onu Birleşik Devletler'de bırakmıştım. Rüyamda karım kapıya kadar geldi. İçeriye yalnız olmağım için bir an tereddüt etti. Sonra içeri girerek başucuma dikildi, beni öptü ve kayboldu gitti. Sabahleyin gözlerimi açtığı zaman, üzerindeki ranzada yatan arkadaşımın aşağı doğru sarkarak bana baktığını gördüğüm zaman doğrusu irkilmişim. 'Ne şanslı adamısın, seni buraya kadar gelerek ziyaret edebilen bir eşin var.' Neyi kastettiğini söylediğim zaman anlattıklarıyla benim rüyamda gördüklerim aynen birbirini tutuyordu. Karaya ayak bastığımız zaman karımın çocuklarıyla birlikte ana-babasını ziyaret etmekte oldukları Watertown Conn.'a gittim. Karımın başbaşa kaldığımız zaman söylediği ilk soru, 'Bir hafta önce Sali günü ziyaretine gelmişim, biliyor musun?' olmuştu. 'Olamaz, niçin böyle düşünüyorsun?' diye sordüğümde, karım, o fırtınalı gecede beni

çok merak ettiğini, saatlerce uyumadan beni düşündüğünü ve sabaha karşı saat 4'te sanki evden çıkıp beni aramaya koyulduğunu ve benim gemide kaldığım kamaraya kadar geldiğini anlattı ve sordu: 'Senin üzerindeki yataкта yatan adam, kamarınıza geldiğimde bana bakıyordu. Bir an içeri girmeye çekindim. Ama sonra cesaretle başucuna kadar geldim ve seni öptüm, farketmedin mi? 'Bunun dışında, benim yolculuk yaptığım buharlı gemiyle ilgili verdiği tüm ayrıntılar aslı gibiydi. Halbuki kendisi daha önce böyle bir gemide bulunmamıştı.

● Gerilim

Bazen çok ateşli hastalıklar ya da rahatsızlıklarda da insanlar bu acayip 'ayrılmayı' farkedeler. İşte I. Dünya Savaşı'ndan bir askerin anlattıkları :

«1913'de Aden'e sevk edilmiş ve orada dizanteriye yakalanmışım. Yatağımın içinde bir yandan öte yana dönemeyecek kadar halsizleşmişim. Doktorların konuşmalarından, durumumun biraz daha ağırlaşması hâlinde rektumdan salınan iğnesi yapılacağını anlamışım. Çok geçmeden kendimi yatağa paralel vaziyette, yüzüm aşağı gelecek şekilde havalanmış olarak hissettim. Aşağıda bedenime rektumdan salınan iğnesi yapıyordu. Bu sırada aşağıdakilerin aralarında geçen tüm konuşmaları işittim. Sonra, kendimi (biraz daha iyi hissederken) yatağın içinde buldum.»

İkinci örnek bu kez II. Dünya Savaşı'ndan ve yine bir askerle ilgili :

«21 inci ordu grubunda zırhlı araç subayıydım. 3 Ağustos 1944'de

2.30 sularında aracımız bir tanksavar silahından isabet aldı. Cephane yüklü aracımız tabii alevler içinde havaya uçtu. Patlamanın etkisiyle kendimi bir anda 25 Feet kadar ilerideki bir hendeğin içinde buldum. Elbiselerim tutuşmuştu. Bir an için kendimi cehennemde hissettim. Biraz sonra ortada iki tane 'ben' vardı. Biri içi sü dolu hendeğin içinde üstü başı yanmış bedenim, öteki de tüm bunları bir kenardan izleyen 'ben'. Bu ikinci 'ben' yerden 20 Feet kadar yukarıda havada asılı olarak bulunuyordu. Hendek içinde yatmakta olan bedenden başka etrafın perişan manzarasını da görebiliyordum. Bedenim, üzerindeki alevleri söndürmek için çırpınıp duruyordu. Bereket versin ki hendekte bulunan su nedeniyle elbiselerimin yanması durmuştu. Sonra yeniden tek bir şahıs oluverdim.»

En önemli stres(gerilim)lerin bizleri ölüme götüren bazı hastalıkların son aşamalarında yaşandığını söylersek, herhalde yanlış bir ifade ortaya koymuş sayılmayız. Aşağıda okuyacağınız örneğin benzerlerini birçok tıp dergisinde bulmanız mümkün. Burada rapora konu şahıs Dr. Wiltse tifoya yakalanmış ve doktorların ifadelerine göre ömrünün son günlerini yaşamaya çalışıyordu: (1889 tarihli, 'St. Louis Medical and Surgical Journal'dan alınmıştır.)

«Tüm vücudumda kasılma ve çökme başladı. Ellerimi göğsümün üzerinde topladım ve çok geçmeden de kendimi kaybettim. O sırada benimle ilgilenen Dr. S. H. Raynes'in bildirdiğine göre yaklaşık 4 saat kadar kalp atışlarım durmuştu. Bu süre içinde benim bedenimle olan ilişkim her zamankinden çok (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

farklıydı. Önceleri sallanan bir beşik gibi (vücudum sabit olduğu halde) sağa sola sallanırdım. Sonra ayaklarımın başıyla başlayarak başıma doğru, cadda bedenimden sıyrılarak çıktım. Bir durumun ucundan diğerine geçişlerime sabun köpüğünün nânilliğinde, bedenime başımdan bağlı olduğum nâile sallanıp duruyordum. Çok geçmeden başımda olan bağlantım da kesildi. Hiçbir şey düşünemedim. Yavaş yavaş doğrultum, tam bir adam biçimini aldım. Şenlik ve ağırlıklı bir mavi renkteyim ve üzerimde bir şey yoktu. Bu durumda o kadar hareket ederken kapıda bulunan iki adamın koluna sardım. Bu adamlardan birinin kolu benim kolumun içinden geçtiği zaman çok şaşırılmışım. Bu temasın adamdaki tepkisini görmek için yüzüne baktığımda, hiçbir şeyden haberi olmadığını hayretle fark ettim. Zaten her ikisi de benim ruhsal olarak yatağında bulunan bedenime bakıyorlardı. Evet bedenim ölü olarak yorganın altında uzanmış yatıyordu. Çok geçmeden gözlerim açıldı. Artık bedenimdeyim. Şaşkınlık içinde, 'Bana ne oldu, tekrar ölecek miyim?' diye bağırdım.

Son derece zayıflamış durumdaydım ama yukarıdaki deneyimi anlatacak kadar gücüm vardı.»

● Spiritüel Gelişim Yolunda

Doğu kökenli dinî ve felsefî kaynaklarda, hastalara ve başka konularda ihtiyacı olanlara yardım etmek amacıyla 'yolculuk yapan' kutsal insanların hikâyelerine rastlamak mümkündür. Bunlar 'Beden Dışı Deneyimler (BDD)'in belki de en eskilerini oluştururlar. Bu tür BDD örneklerinden biri Arthur Osborne tarafından aktarılan Ramana Maharshi'ye ait

bulunmaktadır. Olayın ilk nâkili Maharshi'nin muradından biridir. Müridi bir meditasyon sırasında bedeninden ayrılarak kendisini murşidi olan Maharshi'nin huzurunda bulmuştu. Olayı yâd ederken sonra Maharshi şöyle anlatmıştır: «Bir gün, yıllarca önce uzanmış yatarken bedenimden ayrılarak yukseklere doğru uçtum gittim. Ben yükseldikçe aşağılarda kalan fiziksel nesnelere gitgide küçülüyordum. Sonra kendimi uçsuz bucaksız bir ışık alanı içinde buldum. Sonra yavaş yavaş alçalmaya başladığım zaman eşyalar tekra dan belir-meye başladı. Olup bitenlerin tamamını farkındaydım. Çok geçmeden kendimi Ganapati Tapınağına gideri yolda buldum ve tapınağa girdim.»

● BDD ve LSD

Psikiyatrist arkadaşlardan biri bir LSD çalışmasında bedeninden nasıl ayrılarak Avrupa'da bulunan ana-babasını ziyaret ettiğini anlatmıştı bana. Söylediğine göre, LSD'yi aldıktan sonra işittiği rüzgâr gürlemesini andırır sesin ardından sanki ışık hızıyla hareket ediyormuş gibi hissetmişti kendini. Duvarların aralarında olduğu halde mişil mişil uyumakta olan ana-babasını yatak odalarında görebiliyordu. O zaman ana-babasının yatak odaları olan oda, daha önce kendi odasıydı. Bedeninden ayrılmış olarak orada bulunduğu sırada etrafa bir göz gezdirdiğinde o zamanlar çok sevdiği bir kitabın farkına vardı, eline aldı, evirdi, çevirdi ve laboratuvarındaki bedenine bu kitapla birlikte dönme fikri geldi aklına, fakat hemen sonra bundan vazgeçti ve kitapsız olarak laboratuvarındaki bedenine döndü. Sonradan, hazır eline (Devamı 44. Sayfada)

güleriz . ağlanacak halimize...

SEN BEĞENDİN, BEN TOPLADIM

Hoca merkeple giderken hayvanın eğilip kokladığı tezekleri yem torbasına doldurup akşam boynuna asar. Eşeğin huysuzluk edip başını silkerek torbadan çıkarmaya çalıştığını görünce şöyle der :

— Şikâyet ne hakkın var ki? Sen beğendin, ben topladım!

(Yol boyunca ikide bir durup diğer eşeklerin tezeklerini koklayan bir eşeğin hareketlerini gözlemlediniz mi hiç? Önce bir doyaya koklar, sonra dişlerini göstererek başını göğe doğru kaldırır; bu sırada dudaklarını da birşeyler mırıldanıyor-muş gibi kıpırdatır; matah birşey bulmuş olmanın sevincini dile getiriyor gibidir. Ne hikmetse bunu gül, manolya, karanf' l gibi güzel çiçekleri koklarken yapmaz da hep tezek koklarken yapar. Dayanamaz tezeğe köftehor!

İçinde eşekliği terketme arzusu uyanırsa ne âlâ; yoksa ömür boyu tezekle oynar durur; eşektir, âdeti budur derler ve ovnaştığını yedirmeye kalkmazlar da yoncanın en yeşilini, arpanın en dolgununu, samanın en sarısını ikram ederler; cünkü köyünde kural budur. Ama vakit saat gelip de yolculuk sona erince ve de ÖTEKİ KÖY'e varınca en çok ilgilendiği yemle dolu torbayı geçirdiler mi başına başlar mızmızlanmaya; ancak, ne kadar sızlansa da faydası yoktur, zira YENİ KÖY'de kural budur!)

MİNARELERİ NASIL YAPARLAR?

Konya'da bulunduğu sıralarda çömezlerinden biri Nasredin Hoca'ya büyük camilerin minarelerini göstererek :

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

— Hoca Efendi, acaba bunları nasıl yaparlar? diye sormuş.

Hoca gülmüş :

— Bunu bilmeyecek ne var? Kuyuların içini dışına çevirirler, minare olur... demiş.

(Kendini hiç gözlemlememiş, kusurlarını saptayıp onlarla savaşa g'rmemiş ve de Tanrı'nın, kendisine lütfettiği öz güçlerinin farkına varamamış bir insanın dipsiz kuyudan ne farkı vardır ki! Dikkatli gözle bakacak olursanız çevrenizin, her meslekten ve her mevkiden bir sürü karanlık kuyu ile sarılı olduğunı kolayca farkedebilirsiniz.)

Ama kuyunun minareleşme şansı yok değildir. Yeter ki «kuyuları minare edebilecek güçteki öğretiyi» bilen bir ustayı arama ihtiyacını duyabilsin. Gerisi çok kolay : Usta onu içinden kavradığı gibi bir çırpıda çatır çatır —boş bir un çuvalını ters yüz edercesine— ters yüz ediverir ve zarif bir minare halinde ayağa dikiverir. O da, diğer minareler gibi, kandillerle bezenmiş olarak her şeyi daha aydınlık görmeye başlar.)

ATIN İSTEDİĞİ YERE!

Bir gün Hoca merhum, aksi bir ata binmiş. At doludizgin koşuyormuş. Görenlerden biri sormuş :

— Nereye böyle Hocam?

— Atın istediği yere! cevabını vermiş.

(İlâhi Hocam, düşündürmek için söylemişsin, ama sadece gülmüşler sözlerine. Bal özü değerindeki öğütlerini eğlencelerin ve şen dakikaların ayrılmaz bir parçası haline getirmişler ve gülmüşler de gülmüşler. Düşünmek akıllarına bile gelmemiş; hâlâ da gülmekteler... acınacak hallerine.

Galiba boşuna uğraşmışsın, Hocam; zira atlar yine aynı azgın atlar, süvariler yine aynı uykulu süvariler; yine atlar hükmetmekte; yine süvariler boyun eğmekte! Her taraf, süvarilerini şuursuzca oraya buraya sürükleyen nefis atlarının nal sesleriyle çınlamakta!)

Kendini
Tanımaya
Çalışmak
Yürek
İster!

● Mehmet SANCAR

- Kendini bilmek, bizzat yaşamaktır.
- Kendini bilmek, dış âlemle ilişki kurabilmektir.
- Kendini bilmek, idraki ve şuuru canlı tutmaktır.

Kendimizi bilme çabamızdan önce, genel anlamda, «kendini bilmek» nedir? Evvelâ bu kavram üzerinde durup, müşterek nosyonumuzu uyarıya çalışalım. Çünkü, eski çağlardan beri, her devirde, her din, her felsefi ekol, her inanç kolu, mutlaka çevresindekilere, mensubu olanlara, «kendini bil» türünden uyarıları, çağımıza dek yapagelmişlerdir.

Örneğin, çocukluğumuzdan beri duyageldiğimiz, «kendini bil» uyarı ve tekerlemelerini hatırlayalım:

«Kendini bilmek gibi ariflik olmaz.»

«Kendini bilmek gibi irfan olmaz.»

«Kendini bilen Rabbini bilir.»

«Rabbini bilen kendini bilir.»

Kendini Bilme Çabası

«Sen seni bil! Sen seni bil! Sen seni!»

«Sen seni bilmez isen, patlatırlar enseni!»

Bu örnek sözlerde kastedilen «Kendimiz» kimdir?

Şu aziz bedeninin ötesinde ne olduğunu bilmeyenler, yahut kabul etmeyenler için «kendini bilmek»; olsa olsa, şu bedensel yapının her türlü maddesel eylemlerini ve özelliklerini tanımaya çalışmaktır...

Gerçi bu çabasında, peşin yarılgılara düşmeden ilerleyen de aynı sonuca varacaktır ama; bu kudreti, bu samimiyetli acaba kaç kişi gösterebilmiştir; kaç kişi gösterebilir?!..

Evet; bedeninin ötesinde, bedeninin dışında öylesine bir güç, öylesine bir kudret vardır ki; bu bedeninin, beden olarak ayakta durmasını ve yaşayabilmesini, bu güç, bu kudret sağlamaktadır...

Bu güç, bu kudret, yalnız değildir...

Fakat biz, şimdilik tek olduğunu (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

kabul ederek, bu gücü, bu kudreti isimlendirelim :

Buna, «ruh» diyeceksiniz. Hayırlı.. Ruh, bu gücün, bu kudretin, bir kesitten tezahürünün adıdır. Tıpkı dünyamızdaki tezahürünün adının da insan yahut beşer olduğu gibi...

Biz, bu güce, bu kudrete; uzanabildiği, yükselebildiği yere kadar onu temsil etmek üzere, yani bize göre en yüce yerdekine, «Yüksek Ben yahut Benlik» diyoruz. Genel anlamda da buna «Asıl Kendimiz veya Kendimiz» ismini veriyoruz. Yani, «ben» dediğimizin ötesindeki asıl ben, asıl kendimiz budur...

Beş duyusunun çizdiği sınırları aşamayan insan, muhakkak ki, «ben» deyince, bedeninden ötesini kastedemez. Beş duyumuzun sınırladığı ben, ancak hayvansal yönümüzü simgeler...

Fakat, çağrışımların ötesindeki bir güçle düşünmeye başlayınca, beş duyumuzu aşmış; işe, altıncı duyumuzu karıştırmış oluruz...

Nedense düşünceyi, maddeci görüş, altıncı duyu olarak dahi ele almamıştı!..

«Görmek, işitmek, dokunmak, tatmak ve koklamak» olarak, beş hassemiz üzerinde durmuş; konuşmak, hayal etmek, düşünmek gibi özelliklerimizi, bunların dışında tutmuştur! Örneğin konuşmak, bu beş hasseden hangisinin içine girer?! Keza düşünmek, acaba hangisinin ustasıdır?!.

Gerçek anlamda birazcık düşünürünce, bilim adına bize, ne yutturmacalar yapıldığını, hiç değilse düşünemiyoruz!..

İlham nedir? Sezgi nedir? Rüya nedir?..

Bedene has beş duyuda» acaba hangisinin eseridir?!

Hele sayısız ruhsal fenomenler de işe karışınca; beş duyusuna sapanıp kalanların akılları, herhalde iyice karışır!..

İşte bilmek zorunda olduğumuz «Kendimiz»; altıncı, yedinci, sekizinci:..... duyularıyla da var olduğunu, her vesileyle kanıtlayan; bedenimizin ötesindeki, dışındaki, üstündeki «Kendimiz»'dir. Esasen «Biz» buyuz. Fakat bunu bilmediğimizden, çeşitli ben'ler uydurup duruyoruz!..

Ortalıkta dolaşan Kendimize yabancı olan, Kendini bilmez bizleriz!.

Gurdjieff, kendimize yabancı olan bu uyduruk bizler, yani çeşitli ben'ler için, «makina insan», «uyuyan insan» diyor. Çünkü her ben'i, kendimiz sanan bir durumdayız!..

Eskiler de buna, «gafiller ve gaflet uykusu» derlerdi!..

Herhalde bunca sözlerimizle yapmaya çalıştığımız çağrışımlarla, aramızdaki müşterek kavramın ne olması gerektiğini kabaca belirtmiş olduk!..

Şimdi, sözlerimizin başına dönüp, kendimizi bilme çabamızın, dış âlemle ilaîmizi neden çoğaltmalı, sorumuz üzerinde duralım.

«İçine Dön!» Çağrısı

«İçine dön!» çağrısı, tamamen mecazidir. Diyelim ki, reel olarak içimize döndük... Bu dönüşümüzün evrenle ilişkisini kuramazsak; etten, kemikten, damardan, sinirden... oluşmuş bir makina gibi işleyen fizikoşinik bedenimizden başka ne bulabiliriz ki?!

Dışımızdaki makrokozmos ile içimizdeki mikrokozmos âlemlerin mevcudiyetini keşfedip; bu mevcudi-

yetin, birbirleriyle olan yakın ilişkile-
rini göremiyorsak; ilişkilerini kuramı-
yorsak; içimize dönüşümüz neyi hal-
letmiş olur ki?!

Dışımızdaki güç, dışımızdaki kud-
ret, yani bilmediğimiz, bilemediğimiz
«Kendimiz»; şu yeryüzü bedenimiz
içerisinde odaklaşarak, mevcudiyetini,
birazcık soğukkanlı, birazcık tarafsız
düşünebilen her insan için, her an
ispat eder durumdadır...

Her tezahürü, beyinsel fonksiyona
bağlayalım. Kişi öldü, toprak oldu. Do-
layısıyla beyni de toprak oldu... Fa-
kat, buna rağmen, bir enkarnasyon
vak'ası, dağılıp toprak olan beynin ta-
şındıklarını, aynen, zaman zaman bize
aksettiriyor!..

Bu kez de diyelim ki, bu işi gen-
ler yapıyor... Peki, bu genleri, bu ka-
dar ustalıkla düzenleyen, sıralayan;
her şeyden önce bu genlerde meydana
gelen değişimleri, gelişmeleri, bir-
leşmeleri sağlayan kimdir, nedir?!

Saat gibi işleyen bir evren...

Doğasına uygun yaşanırsa, saat
gibi çalışan bir bedenimiz vardır...

Bunları işleyen yasalar yoksa, bu
aksamalık nasıl olmaktadır?!

Yasalar varsa, bu yasaları işle-
tenler kimlerdir?..

Bir küçücük karıncayı düşünün :
O minicik güçlü bedenler, birden bü-
yüyüp devleşirse, dünyamızın hali
nice olur?!

Demek ki, genlere hükmeden
yasa da, şuur da, muhakkak ki, bi-
zım dışımızdadır... Ve mevcuttur...

Buradaki inceliği, düzenliliği,
şaşmazlığı düşünürsek; «Kendini bil-
mek» ile; bütün bu inceliğin düzen-
leyicisi, şaşmazlığın hükümrani olan'

ın, aynı güçten kaynaklandığını sezini-
leyebiliriz...

Trinite

Kendini bilme çabası, bir trinite
içerisinde oluşur: Bu trinite, kendi
ruhsal plâni, kendi şuur ve objeler
âlemidir.

«İNSAN, ANCAK BİR TRİNİTE
İÇERİSİNDE BULUNDUĞU MÜDDET-
CE KENDİ PLÂNININ ADAMI OLABI-
LIR.»

«Kendi plâni» yahut «kendi ruhsal
plâni» nedir?

Sadık Dostlarımızın, buradaki
sözlerinde kastettikleri, bizim de an-
lamaya çalıştığımız, «Asıl Kendimi-
zin» dahil bulunduğu plândır. De-
mek ki, asıl kendimiz, bir ruhsal plâ-
na mensubuz (Tekâmül seviyemize
uygun bir ruhsal plândır bu...). Bu
plânın adamı olabilmemiz, Yukarısı-
nın amacıdır. Bizim çabamızın da bu
yönde olması istenir...

Keza «kendi şuurumuz», yine bu
plâna mensup kendimizin şuurudur...

Objeler âlemi ise, dışımızda, içi-
mizde, dünya ve evrenimizde neler
mevcutsa, hepsidir... Bildiğimiz, bil-
mediğimiz, bulduğumuz, bulamadığı-
mız ne varsa evrende, tümü, objeler
âlemidir...

Yolumuza ışık tutan Ruhsal
Dostlarımızın da her vesileyle anlat-
maya çalıştıkları, gibi; kendini bilme
çabası, mutlaka kişinin dışına taş-
malı, kişiyi aşmalı ve şuuruna ulaş-
malıdır.

Algılayabildiğimiz objeler âle-
miyle, kendi ruhsal plân ve şuur-
umuzla kurabildiğimiz ilişki, asıl mak-
sadın yakalanmasını sağlayacak;
kendini bilme çabasındaki hikmetin
kavranmasını, mümkün kılacaktır...

Ölümden Sonraki Hayat

Hakkında Yeni Bilimsel Kanıtlar

Tıp nazarında ölüydüler. Fakat öte âlemin eşiğinden, beraberlerinde, ölümün ötesinde de birşeylerin mevcut olduğunu bilimsel açıdan kanıtlayan deliller olduğu halde dönmüşlerdir. İşte doktorların ve bilim adamlarının anlattıkları.

Jacques DEGAS'dan

Türkçeye Çeviren : Salih SAYLAM

Kent'teki (İngiltere) Ramsgate Hastahanesi'nin kardiyoloji acil servisinde vakit gece yarısıdır. Daha önce üst üste birkaç kriz geçirmiş olan hasta, göğsündeki ağrının daha da şiddetlendiğini hissetmektedir. Ciğerleri koyu ve ağır bir sıvıyla doluyor gibidir.

Şüphesi kalmamıştır artık. Ölmektedir. Bedeni bunu kabullenmemekte ve isyan etmektedir. Tanrı tanımaz bir insan olarak, ölümün kesin bir şekilde her şeyin sonu demek olduğuna inanmaktadır. Pişmanlık, belli belirsiz vicdan azabı ve genç yaşta (50 yaşındadır) ölmenin üzüntüsü içinde bocalayıp durmaktadır.

İçinde kaybolup gideceğini sandığı mutlak karanlık ve boşluk yerine, hayret uyandırıcı bir sevgi ve huzur ortamı içinde bulmuştur kendini. Etrafındakiler için o çoktan ölmüştür. Doktorun, öldüğünü ilân edişini de duymuştur. Kıpırdayamadığı ve konuşamadığı için etrafındakiler onu ölmüş sanmaktadırlar, fakat o, tıbbî açıklamaların da farkındadır, fizik bağlardan kurtulmuş ruhunu dolduran karısı Pat'in akıttığı gözyaşlarının aa; etrafında olan biten her şeyi görmekte ve işitmektedir.

Bu olağanüstü yolculuğu sırasında ona bu sevgi eşlik etmektedir. Yanar-dönerli ışık ve gölge dalgaları... Kendisini çağ ran acayip ve teskin edici sesler...

Bilmediği, tanımadığı bu yeni âlemde önce, çok sevdiği fakat dargın olduğu kızkardeşi Joan ile karşılaşmış, ardından da ailesinin diğer fertleri çıkmıştır karşısına. Derken, dört yıl önce ölmüş olan arkadaşı Jack

belirivermiş ve kendisine gülümsemiştir: Gerçekten öldüğünü ve o güne kadar inanmadığı başka bir âleme geçmiş olduğunu işte o anda anlamıştır.

Jack ona bu yeni âlemden bahsetmiştir. Mağarayı andıran loş bir yere airdiği zaman tadına doyum olmaz bir huzur kaplamıştır içini. Orada hava ılık ve görülmedik derecede arıdır. Sanki bir tören yeridir, sanki bir ruh katedralidir orası. Yeni gelenlerin bir tür törenle karşılandığı bir yermiş gibi gelmiştir ona.

Tam bir huzur ve barış ortamında dalgalanmaktadır artık. Kendisine rehberlik etmekte olan karısının çok uzaklardan gelen sevgi dolu tesirini hissetmektedir. Az sonra ona veda etmek zorunda kalacağını düşünmek ona üzüntü vermektedir. Karısı na, öteâlemden her şeyin harika olduğunu ve üzülmemesi gerektiğini anlatmak istemektedir.

Yeni yolculuğu sırasında ona, göremediği, fakat mevcudiyetini hissettiği çok kudretli bir varlık rehberlik etmektedir. Şimdi de ışığa doğru ağır ağır yükselmektedir. Bedeni gerilerde kalmıştır. Artık dünyayı terketmek üzere olduğunu bilmektedir. Karısının yüzü son bir kez daha belirmiştir; esrarengiz varlık yine kendisini çağırılmaktadır...

Etraf birden kararivermiş ve bedenine tekrar döndüğünü hissetmiştir; doktorun ve hemşirelerin tanıdık seslerini işitmektedir. Ölümü üzerine gözyaşlarına gark olup da sonra tekrar dirilişi üzerine sevinç gözyaşlarına boğulan karısının yüzü de belirmiştir. Az önce başladığı büyük yolculuk sona ermiştir artık.

Bir Tanrı tanımazın tanıklığıdır bu. Birkaç dakika kadar süren bu gerçek ölüm olayı sırasında hiçbir şey onu bu türden hayallere ve hislere kapılmaya zorlamamıştır. Doktorları ve anesteziistleri ona bu tanıklığını yayınlamasını salık vermişlerdir. Çünkü çok anlamlıydı ve çünkü günümüzde ölüm konusuyla uğraşan bilim adamları, bir zamanlar sadece mistikleri ve dinleri ilgilendirmiş olan ölüm sonrası yaşam ile her gün biraz daha fazla ilgilenmekteydiler.

Birkaç yıl önce doktor Moody'nin çalışmaları olay yaratmıştır, zira bir bilim adamı ilk defa böylesine ciddiyetle ve samimiyetle inceleme yapmıştı. Hastahanelerin acil servislerinde birçok hastanın, öldükten sonra tekrar hayata dönüşünde, benzer hikâyeler anlattığını ortaya çıkarmıştı.

55 yaşındaki bir Tanrı tanımaz, bir tünelden çıkışı sırasında, kendisini bekleyen dostlarıyla ve akrabalarıyla karşılaşmıştır.

İnananlara göre de, bilinmezcilik yandaşlarına göre de her şey fizik ölümle birlikte son bulmamaktadır. Moody'nin örnek şemasına göre olay-
(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

lar şöyle sıralanmaktadır : Ölümlü fizik bedeni terketme izlenimi, genellikle korteks şekilli olan loş bir bölgeye giriş, ışığa doğru yöneliş, orada daha önceden ölmüş yakınlarla karşılaşma, muhtemelen ışıktan bir varlığın belirmesi ve bu varlık tarafından bilinmezliklere doğru çağırılış. Bu varlığın bir melek, Hz. İsa veya başka bir din kurucusu kimliğinde görüldüğü de olur. Yukarıdaki diğer olayda olduğu gibi, söz konusu varlık, sadece yayınlık bir kişilik olarak, engin bir mutluluk ve huzur ilham eden bir antite olarak da tezahür edebilmektedir.

Doktor Moody'nin ardından bir sürü Amerikalı bilim adamı da bu konuyu deneysel olarak ispatlamaya çalışmıştır.

Emory University'de tıp profesörü olarak, Atlanta Medical Center'de de başhekim olarak görev yapmakta olan doktor Sabom'un araştırma sonuçları Fransızca olarak yayınlanmıştır.

Sabom ile Florida Üniversitesi psikiyatrlarından biri olan Sarah Kreutziger bu konu üzerinde tam beş yıl çalışmıştır. Onlara göre, Moody tarafından toplanmış olan deliller yetersizdi. Gerçi hareket noktası geçerli ve yaptığı çalışmalar ilginçti, ama konuyu tıbbî ve istatistik açıdan derinleştirmek gerekiyordu.

Kardiyolog olan bir bilim adamı için klinik ölüm deneyinden geçmiş insan bulmak kolay birşeydi. Ve şüphesiz bu bilim adamları, ayrıca, hastaların, ölüm sonrası vizyonları etkileyebilecek nitelikteki inançlarını tahlil edebilecek, aldıkları ilaçlarla maruz kaldıkları geçici ölüm olayları arasında ne gibi ilişkiler bulunabileceğini saptayabilecek ve sonra da, bilimsel verilerden hareketle, insan için ölümden sonra da hayatın devam edip etmediğini su yüzüne çıkarabilecek yetenekteydiler de.

Bu çalışmanın sonucu şöyle olmuştur : Beş yıl süren bir inceleme, titizlikle seçilmiş 112 ölüm olayı, çelişkilerden bağımsız bir tahlil ve fizik ölüm sonrasında gerçekten de bişeylerin mevcut olduğu kanaati.

Çalışmasını, Sabom şu satırlarla dile getirmiştir : «Bir doktor olarak, bu deneylerin cereyan ettiği şartları değerlendirdim ve fizik durumları, hayatlarının devamına imkân vermeyecek kadar elverişsizlik arz eden nice hastanın YAŞAMLARINI SÜRDÜRDÜĞÜNÜ görünce şaşırıp kaldım...»

Söz konusu bilim adamı kişisel görüşünü belirtmemektedir; zira gerçekleştirdiği anketin, kendilerini, dinlerin haklı olduğunu akıl yoluyla gün ışığına çıkarmaya sevk edebileceğine henüz İNANAMAMAKTADIR. Ama bir kanaate varmıştır. Başka bir âlemin eşliğine kadar varmış olan inançlı veya inançsız tüm hastalar tarafından yaşanmış olan bu deneyler başka türlü açıklanamamaktadır.

Deneylerin çoğu ortak benzerlikler arz etmektedir. Olayı anlatırken hastalar kelime bulmakta zorluk çekmektedirler. İçine nüfuz ettikleri âlemi dünya lisaniyla tasvir etmek onlara büyük zorluk vermektedir.

Bazı hastalar, mit'lerde sözü edilen «altın çağı» görmektedirler.

Orada insan önce «dünyada karşılığı olmayan bir sevgi ve huzur izlenimi» edinmektedir. Zaman kavramı mevcut değildir. Boyutlar da aynı değildir. Bu hastalardan biri şöyle demiştir: «Beş dakika mı yoksa bir ebediyet boyu mu sürdü bilemiyorum. Mutluydum, çok mutluydum, işte hepsi bu kadar.»

Ancak bu olaylarda rüya söz konusu değildir. Sabom'un tüm hastaları, olayların reel olduğundan emindirler. Hepsi de o sevgiyi, o ilâhî nuru «hissetmiş», o meleklerle özgü sesleri işitmişlerdir. Ölüm-ötesi âlem onları ta özylerine varıncaya kadar kuşatmıştır.

Hepsi de öldüklerinin farkındaydılar, ama bu onlar için sadece fizik hayattan kopuştu. Çoğu için bir özgürleşmeydi, ama sarsıntısız ve kolayca sağlanmış bir özgürleşme. Öte tarafa, bilinmedik bir ortama geçmiş olma izlenimiydi.

İfadelerinde hastaların hepsi sükûnet, mutluluk ve huzur gibi kavramları kullanmışlar ve hissettiklerini anlatmakta kelimelerin yetersiz kaldığını itiraf etmişlerdir.

Ayrıca, olağanüstü vizyonlar görenler de vardır. 55 yaşındaki bir Tanrı tanımaz, loş tünelden çıktıktan sonra kendini eşsiz-benzersiz ölçüde ahenkli bir manzaranın içinde bulduğunu, orada kendisini bekleyen arkadaşlarının ve akrabalarının ona kucak açtıklarını, onu dünyada adı-sanı bilinmeyen bitkilerle, çiçeklerle bezeli yemyeşil çayırılara çağdııklarını anlatmıştır.

Bu çayırılarda koyun sürülerinin otladığını, doğa'dan da güzel kadınların ve erkeklerin, bal ve çiçek kokuları saçan patikalarda yürüdüklerini, görünürde güneş olmadığını, fakat her tarafta hazır ve nazır olan sıcak ve tatlı bir ışığın mevcut bulunduğunu ve de her taraftan kulağına meleklerle özgü bir müziğin ulaştığını ifade etmiştir.

Diğer hastalar bu kadar belirgin manzaralar görmemişlerdir, ama yine de insana huzur ilham eden bir atmosferden söz etmişlerdir. Hele birisi ise, nice mit'e konuluk etmiş olan «Altın Çağ»ın öte âlemde bulunduğunu ifade etmiştir.

Bir başka araştırmacı olan Kenneth Ring de benzer sonuçlara ulaşmıştır. Bu bilim adamı birçok Amerikalı üniversite mensubuyla birlikte ve kesin ölçütlere elverişli konularda —tıbbî açıdan gözlemlenmiş klinik ölüm olayları, vs. gibi— testler uygulamıştır.

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

Hastaların çoğu fizik bedenlerini terkettikleri, ardından da korteks biçimli los bir bölgeye girdikleri izlenimine kapılmaktadır.

Her olay, liste haline getirilmiş kısa ve özlü sorular yardımıyla —şüphesiz bu liste, her istatistik ankette görülen tuzaklarla doludur— etrafıca incelenmiştir. Buna paralel olarak da, öte âlemden dönenleri tedavi etmiş olan doktorlardan olaylar hakkında dosya tanzim etmeleri istenmiştir. Ancak bu doktorların çoğu, hastalarının ölüm-sonrası deneylerinden haberdar bile olamamışlardır, zira hastalar başlarından geçenleri, anlatırsam ciddiye alınmam korkusuyla, anlatmaktan kaçınmışlardır.

Vardığı sonucu Kenneth Ring şöyle dile getirmiştir : «Fizik ölümümüzden sonra şuurlu bir hayat sürmeye devam ettiğimize, savımızı dayandırdığımız olayların müstakbel hayatın mevcudiyetini ispatladığına, bu olaylar yardımıyla «değişik real'teler» hakkında bilgi sahibi olmanın mümkün olduğuna ve ölümle burun buruna gelişin, ölüm diye tanımladığımız olaydan sonra tam anlamıyla kavrayabileceğimiz bir üstün «frekanslar mekânı»na veya, başka deyişle, üstün realite mekânına doğru uzanan yolu temsil ettiğine gerçekten inanmaktayım.»

Bilm adamı cennetten de, cehennemden de söz etmez. Nitekim Ring'e göre de, herkes, kendi gönlünde oluşturduğu âhiretine daha bu dünyada yaşarken ulaşmaktadır. Bazı kimseler vaad olunan âhiret mutluluğuna, hayatlarına anlam kazandıran veya şuurlarına derinlemesine işlemiş bulunan dinî kavramlar yardımıyla ulaşmaktadırlar. Bilinmezlik yanlıları ve Tanrı tanımazlar gibi diğer bir kısmı ise farklı bir realiteye, cma yine de şüpheye düşülmesi mümkün olmayan bir realiteye varmaktadırlar.

Yaşam, bedenimizin ölümüyle sona ermemektedir. Tradisyonların da ifade ettiği gibi âdeta yeni başlamaktadır.

Öyleyse nedir söz konusu olan? Bu konuda çok şey söylenebilir, bir sürü varsayım öne sürülebilir. Ruh veya şuurun tekâmül ettiği bir başka boyut mu söz konusudur? Yoksa, bizimkinden farklı ve bizim yasalarımızca boyun eğmeyen bir âlem mi? Veyahut da din kitaplarında bahsedilen bir âhiret mi?

Tüm tanıklar, öte âleme tam anlamıyla geçmeden geri dönmüşlerdir. Moody, Sabom, Ring ve diğerleri sayesinde öne sürebileceğimiz sav, orana gerçekten de birşeylerin var olduğu şeklindedir. Anlaşıldığına göre orası mutluluk ve huzur âlemidir ve ölüm, üstün bir varlık evresine atılmış bir adımdır. Dünyanın birçok yerinde yapılmakta olan araştırmalar bizi yeni ufuklara doğru ilerletecektir. (NOSTRA, Sayı : 19 MAY, 1983, s. 8 - 10)

Geçmiş Gören ve Geleceği Gören Kişi

Bir kış gecesi, Hollanda'nın Enkente şehrindeki, tıkabasa dolu bir konferans salonundayız. Profesör Tenaef salona girince, herkes büyük tezahüratta bulundu. Bu zat, kırk yıldır parapsikoloji konusunda çalışmalar yapmakta ve Utrecht Üniversitesi'nde dersler vermekteydi. Dinleyiciler arasında zayıf, kısa boylu, ama çok etkileyici bir kişi profesöre yaklaşarak garip vizyonlar gördüğünü söyledi. Ona göre bu vizyonlar, gözünün önünden bir film şeridi gibi geçmekteydi. Profesör bu kişinin parapsişik yeteneklere sahip olduğunu anlamakta gecikmedi. Bu kimse, meşhur durugörü medyomu Kruaze idi. Kendisiyle yapılan deneyler, onun hem geçmiş, hem de geleceği açıkça gördüğünü ortaya koymuştu. Hayatında hiç görmediği bir kişiyi ayrıntılarıyla tarif ediyor, hatta onun düşüncelerini bile algılayabiliyordu.

Kruaze bu yeteneğiyle polisiye vakaların çözümlenmesinde yardımcı oldu; kayıp çocukları buldu, hırsız ve katilleri tarif etti. Bugün binlerce kişi Kruaze'den yardım talebetmektedir. Utrecht Üniversitesi arşivlerinde ve Hollanda emniyet teşkilâtında, onun bu konudaki faaliyetleriyle ilgili birçok belge bulunmaktadır.

Kruaze ile buluşmak hiç de zor değildir. Evine telefon edenlere hemen cevap veriliyor ve yardım talepleri memnuniyetle karşılanıyor. bilhassa en zor durumda olanları için.

Kruaze daha ziyade kayıp çocuk vakalarına ilgi göstermektedir; zira kendisi de çocuk sahibidir. Bir defasında bir profesör Amerika'nın Kansas eyaletinden, yani sekizbin ki-

lometre öteden Kruaze'ye telefon etmişti. Bir klinikte yatan yirmi yaşındaki kız aniden kaybolmuş ve A.B.D. emniyet teşkilâtı olayı çözümlenmekte aciz kalmıştı. Kruaze, profesörden bir gün müsaade etmesini istemiş ve ertesi gün açıklamada bulunmuştu: Kız sağdır; o sırada birkaç kişiyle beraber kırmızı bir arabada bulunmaktadır ve altı gün sonra evine dönecektir.

Beşinci günün sonuna kadar kızından bir haber alamayan profesör, tam Kruaze'ye telefon etmeye hazırlanırken kızının geldiğini haber alır. Vaka şöyle cereyan etmişti: Kız klinikten kaçmış, otostop yapmış ve son olarak da kırmızı bir sirk arabasına binmişti.

Profesör, Kruaze'ye büyük bir para mükâfatında bulunmuş, ama Kruaze bunu kabul etmemişti. «Benim gücüm Allah vergisidir.» diyerek hiç kimseden para almıyor ve aksi takdirde, yeteneklerini kaybetmekten korktuğunu ifade ediyordu.

İlginç bir vaka daha: Bir şirketin müfettişi, çalışanların bazılarının yolsuzluk yaptığından şüphelenmekteydi. Kruaze'ye başvurarak ona personelin fotoğraflarını verdi. Kruaze fotoğrafları inceledi ve iki kişiyi göstererek, «Bunlardır» dedi. Üçüncü bir fotoğrafta ise duraklayarak, «Bu da büyük bir haksızlığa uğramıştır.» dedi. Yapılan araştırmalar, Kruaze'nin haklı olduğunu bir kere daha ortaya koydu. Yolsuzluğu yapanlar, gerçekten o iki kişiydi ve zan altında bulunan üçüncü kişi ise temize çıkmıştı.

KAYNAK : Kosmos - Ps'şik.

Aktüalite

Selman Gerçeksever

Hayalet Kamyon

● Harriette Spanabel

Florida'dan Teksas'a kadar olan yollarda TIR sürücüsüyüm. Son bir buçuk yıldır Teksas'dan dönüşlerimde, en azından yolun bir kısmında, bir hayalet kamyon tarafından izlenmekteyim. Önceleri onun kendi imajinasyonum olduğunu sanmıştım.

Sözkonusu hayalet kamyon beni geniş şoseselerde olduğu gibi dar yollarda da izlemiştir. Arkamdan geldiği zamanlarda hızımı o şekilde ayarlıyordu ki, farları sol dikiz aynamdan doğrudan gözlerimin için de çakıyordu. Ortaya çıkışı gibi gözden kayboluşu da göz açıp kapayana kadar oluveriyordu.

Artık gördüklerimin benim imajinasyonum olmadığını çok iyi biliyorum, zira bir görgü tanığım bulunmaktadır.

O da benimle birlikte bu hayalet aracı izlemiş bulunmaktadır.

Aşağıda anlatacağım olay arkadaşım Kelly Rose da yanımda bulunduğu halde Miami'den yüklü olarak dönerken cereyan etmişti. Hayalet kamyon önce bize akşam 11.30'da refakat etti, Lakeland, Fla.'dan kuzeye giderek Green Swamp'ın ortasından geçen S.R. 471'e sapmayı önceden kafamda planlamıştım. Hayalet kamyon önce kuzeye giderken U.S. 98'de peşimize takılmıştı. O sırada kuzeye dönmemize hemen iki mil kadar vardı. O noktadan benim oturduğum S.R. 50'ye yaklaştığımız yere kadar peşimizi bırakmadı. Bir ara gözden kaybettik. Sonra benim eve 50 mil kadar kalmıştı ki arkamızda tekrar belirdi. Gözden kaybolana kadar 30 mil kadar peşimizi bırakmadı. Arkadaşım Kelly dikiz aynasından gözleri faltaşı gibi açılmış izlerken her ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. O yolun 471 inci kilometresinde durduk, arabadan atladık, arkaya baktık ama in cin top oynuyordu. Tamamen gözden kaybolmuştu. Çok iyi biliyorum ki bu yoldan sağa - sola sapan yan yollar yoktur. Yolun iki yanındaki büyük

ağaçlara çarpmadan gözden kaybolabileceği boş alanlar da bulunmamaktadır. Dahası da var, her iki yönden de trafik akışı yoktu, yol bomboştu. Uzun lafın kısası hayalet kamyon benim için esrarını hâlâ muhafaza etmektedir. (FATE'den)

“Koş”

● Lori Jean Hagar

4 Şubat 1981'de başıma gelen bir olayla, kocamın o zamana kadar beni inandırmaya çalıştığı duyular dışı idrakler konusuna tamamen inanmış oldum.

O zamanlar hâlâ California Üniversitesi'ndeydim. Hafta sonlarını Santa Cruz'da o zamanlar nişanlısı olduğum şimdiki kocam Don ile geçiriyordum. Don o zamanlar Berkeley'de otururdu.

O Şubat akşamı okula döneceğim son otobüsü kaçırmıştım. Arkadaşım Mary Mac Pherson'a telefon ederek beni okula kadar arabasıyla bırakmasını rica ettim. Yeni mercedesiyle beni aldı, üniversite kampüsünün girişine kadar getirdi, bıraktı. Arkadaşımın arabasından yatakhanelere kadar bir çeyrek mil kadar vardı. Ama doğru yolun yanı-

ye karar verdim. Bu yoldan gece olsun, gündüz olsun daha önceleri bir çok defalar geçmiştim.

Ağaçların arasında kaybolan patikadan ilerledikçe yatakhaneinin ışıklarını, hatta biraz sonra da etüdlere çalışmakta olan öğrencilerin sülietlerini görmeye başlamıştım. 250 - 300 metre kadar bir yol ya vardı ya yoktu.

Etrafta ağaçların arasında hışırdayan rüzgârın sesiyle, yürürken pabuçlarımla çıkardığı ritmik sestem başka çit yoktu.

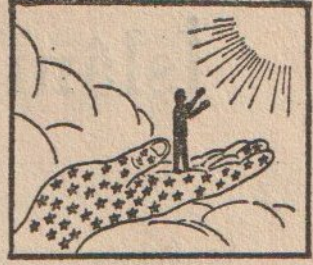
Yolun yarısını geçmiştim ki tuhaf bir şey hissettim. Buna aldırış etmemeye çalışarak adımlarımı sıklaştırdım. Sonra nereden geldiğini anlayamadığım, gök gü-rültüsünü andırır bir ses, âdeta, «Koş!» diye haykırdı. Bunun beynimin içinde yankılandığını çok iyi biliyorum. Bu sesi işitmekten çok, hissetmişim. Bu sesden irkilerek bir kenara fırlattığım çantamın ağırlığından kurtulmanın verdiği hafiflikle olacak ki 20 saniye içinde kendimi yatakhaneinin merdivenlerinde buldum. Fakat 'Koş.' sesinden hemen sonra, daha ağaçlıkların içindeyken, sanki yere düşen sert bir şeyin çıkardığı sesi andırır bir ses de duyduğumu hatırlıyorum.

Adımımı içeri atar atmaz oda arkadaşım Yasmine ile burun buruna geldik. Don'un telefonla beni devamlı olarak aramakta olduğunu, çok merak etmiş olduğunu söyledi. Ben de ilk iş olarak onu aradım Don, zilin ilk çalışmada ahizeyi kaldırmıştı. Daha 'Alo,' dememe bile fırsat bırakmadan, «Ne cehennem dibindesin? O korulukta işin ne, gecenin bu saatinde?» Soluksuz sözlerini bitirmesini ve benimle ilgili tüm ayrıntıları vermesini merakla bekliyordum. «Çok merak ettim. Bu kadar geç kalmamalıydım eve. Akşamdan beri seninle bağlantı kurmaya çalıştım.»

Bu son kelimelerinden, yine her zamanki gibi, duyulardışı yollarından benimle bağlantı kurmak istediğini tahmin ettim. Ben o zamana kadar bunlara inanmıyordum ama ikimizin arasında daima iyi bir bağ oluşturmuştur duyular dışı idrakler... Fakat koruluktan gittiğimi nasıl da bilmişti? Açıkladı:

«Okula bir taksiyle geldin. Sürücü yerinde bir kadın oturuyordu. Onu tanımıyorum.»

'Mary.' diye lâfa girdim. 'Seni tanıştırmamıştım. Benim eski arkadaşlarımdan biridir. Onunla hiç karşılaşma-

miştın da ondan...' Don devam etti :

«O arabadan indikten sonra uzun yolun başında bir saniye kadar durakladın. Sonra koruluktan geçen kısa yola saptın. O anda her tarafımı berbat bir korku sarmıştı. Bir kolunun altında çantan vardı. Öteki elinde de el çantan. Sanki günün ortasındaymış gibi yürüyordun o berbat yoldan. Fakat nedense içimdeki korkuyu atamıyordum. Tehlikeli bir şeyin olduğu hissi vardı içimde. Sonra, onu gördüm. Bir ağacın arkasına gizlenmiş kara saçlı bir adam...» Don'un sesi iyice heyecanlı geliyordu artık. «Elinde, parlak bir şey vardı. Bir bıçak, ya da kırık bir şişe.»

Don konuşmasına devam ederken vücudum âdeta tepeden tırnağa buz kesmişti. «Dosdoğru ona doğru tıpış tıpış gidiyordun. O anda sana 'Koş!' diye bağırdım. Zihnen bağırdım. Zihnen sesimi işitmeni is-

(Devamı 44. Sayfada)

İslâm'da Kehanetler

Hazırlayan : Ali Cahit CÜMBÜŞEL

Yeryüzünde meydana gelmiş olan, gelmekte olan ve gelecek olan her türlü hadise, onu okuyup anlayabilenlere önemli mesajlar veren çeşitli derecelerde tebliğlerdir.

Yeryüzünde şimdiye kadar tezahür etmiş olan gerçek kâhinlerin hepsi de gerçek medyomlardır. Onlar, bu kehanet bilgilerini, zamana ve mekâna tasarruf edebilen, zaman ve mekânı kendi hâkimiyetlerinde tutan Ruhsal İfade Mekanizması ve O'nun Hiyerarşik Ruhsal P'ânları'ndan almışlardır. Çünkü, yeryüzü üzerindeki tüm varlık sistemlerini ve onlara ait her türlü hadiseyi, tam bir hâkimiyetle kavrayıp kuşatan ve motive eden Dünya Yönetici Mekanizması, kendisini izhar etmek için, kehanet uygulamalarını tatbikata koymuştur. Başlıca neden budur.

**

H. Muhammed'in Kehaneti : «İstanbul Fetholunacaktır.»

İslâm'ın kurucusu Hz. Muhammed, İstanbul'un 1453 tarihindeki fethinden yüzlerce sene önce şöyle diyordu : «Elbette İstanbul fetholunur. Orayı fetheden askerin başındaki padişah, ne de güzel padişaktır ve bu asker, ne de güzel askerdir!»

İşte yukarıdaki bu kesin ifadeler, yazımızın başında ifade edilen prensipler altında gerçekleşmiş ve yerini bulmuştur. Dahası, İstanbul'un, Osmanlı padişahlarından Fatih Sultan Mehmet tarafından alınacağı da ilâhî bir takdir olarak önceden belirlenmiştir. Osmanlı padişahlarının hemen hemen hepsi Hz. Muhammed'in bu kehanet-hadisine bağlı olarak, İstanbul'u alma idealine sahiptiler. Fakat bu büyük misyon, Fatih Sultan Mehmet'e verilmişti...

**

Hacı Bayram Velî'nin Kehaneti : «İstanbul'un Fethi, Fatih Sultan Mehmet'e Nasip Olacaktır.»

Büyük İslâm sufilerinden Hacı Bayram Velî ile Sultan II. Murat arasında, şu konuşmaların geçtiği, bir çok tarihî kaynaklar tarafından nakledilmektedir : ... Bir gün, sohbetleri sırasında, Sultan II. Murat, Hacı Bayram Velî'ye :

— Ya Hazret! Gece - gündüz fikrimi işgal eder : Şu Konstantiniye'nin (İstanbul) fethi, bu fakire müyesser ola mı, dersiniz? diye sorar.

Hacı Bayram Veli'nin cevabı şöyledir :

— Hayır; o fethi, ne sen, ne de ben göreceğiz. Şu köse ile, şu oğlancağıza nasip olsa gerektir.

Hacı Bayram Veli'nin köse dediği, orada bulunan, kendi müridi Akşemseddin ve oğlancağız dediği de, henüz pek küçük yaşta bulunan Sultan Mehmet idi.

Hacı Bayram Veli, bu çok önemli kehanetine ilâve olarak şunları da ekler :

— Aya İrini Kilisesi (Bugünkü Ayasofya), cami olacaktır; ayrıca daha bir çok kilise cami olacaktır.

Gerçekten de, Hacı Bayram Veli'nin bütün kehanetleri aynen gerçekleşmiştir.

Ayrıca, bu konuyla ilgili olarak, Fatih Sultan Mehmet'in hocası, büyük İslâm sufilerinden Akşemseddin, fethin gerçekleşeceği zamanı ve hücum edilmesi gereken stratejik noktayı da önceden Fatih'e bildirmişti.

*

**

Yunus Emre'nin Kehaneti : «Seni Sigaya Çeken Bir Molla Kaasım Gelir.»

Gerçekte, Yunus Emre'nin şiirlerinin toplam olarak 3000 adet olduğu rivayet edilmektedir. Yunus Emre, bun'arı, bir kitapta toplamıştı. Bu kitap, bir gün, Molla Kaasım isimli bağnaz bir hocanın eline geçer. Bu hoca, bir akarsu kıyısına oturup, bu şiirleri, teker teker okumaya başlar... Ve kendi anlayışına göre, dine ve şeriate aykırı bulduğu her şiiri, kitaptan kopartarak, ya yakar, ya da suya atar... Böylece, 2000 civarında şiiri yok ettiği söylenir... Ve okumaya devam eden Molla Kaasım, birden okuduğu şu mısralar karşısında irkilir :

«Derviş Yunus, bu sözün eğri büğrü söyleme,
Seni sigaya çeken bir Molla Kaasım gelir.»

*

**

Muhyiddin İbn-ül Arabî ve Kehaneti : «Öyle bir zaman gelecektir ki, şapka altında evliya bulunacaktır.»

İslâm sufilerinin en büyüklerinden birisi olan Muhyiddin İbn-ül Arabî de kehanetleri ile ünlüdür. Onun, çok derin bilgileri ifade eden bir kehanetini, aşağıda dikkatinize sunuyoruz :

«Allah'ın Resulü Hz. Muhammed'in vücudu ile inkıta eden nübüvvet, ancak din Peygamberliğidir. Yoksa, O'nun makamı değildir. Bugün, hiç kimse, din peygamberliği derecesine erişemiyor. Bu sebeple nübüvvet ve risâlet kesilmiştir. Zira onların, İlahî isimlerde dayanakları yoktur. Halbu-
(Devamı 45. Sayfada)

Mesnevi'den Öyküler

Derleyen : Ruhi SARUHAN

Genellikle, bir fikir doğrudan anlatılacağına benzetmelerle bir hikâyenin içine sıkıştırılarak aktarırsa daha hatırdâ kalıcı oluyor. Bir benzeri olay esnasında, derhal çağrışımla hatıra geliyor ve içerdiği bilginin kullanılma ihtimali yükseliyor. Bu takdirde o bilgi kullananın kendi bilgisi olma yolunda hayli mesafe kat ediyor.

Bizlere bilgi vererek yardımcı olmaya çalışan seçkin varlıkların sıkça kullandıkları bir yöntem bu... Zira bilgi edinme yollarından ilki o bilgiyi yaşamda kullanarak kendimize

maletmemiz, ikincisi de çok derin bir gözlemlerle, gözlediğimiz olaydan çıkartmamız ve yine kendimize maletmemiz. Ruhun senteze tâbi tutulan fikir, sırası ve yeri geldiğinde fiile dönüşecektir. Yeter ki derinlere yerleşsin.

Yukarıda kısaca sözü edilen yöntemi kullanan varlıklardan biri, Hz. İsa'dır. Kendisi fikirleri genellikle mesellerle aktarmış ve bunu ayrıca ifade etmiştir. Dolayısıyla örneğin bir «ikinci» meseli 1986 yıldır hatırlanmaktadır.

Hz. Mevlana da ünlü «Mesnevi»-sinde pek çok ve pek güzel hikâyeler, örneklerle bilgiler vermiştir. Mesnevi'deki hikâyelerin - kıssaların hem kendileri bilgi taşımakta, hem de ara ara verilen çok yüklü bilgilerin hazmını kolaylaştırıcı bir araç olmaktadır. Ayrıca hemen her anlatılan örneğin sonunda açıklamalar bulunmakta, bunlar da pekiştirici bir rol oynamaktadır.

Mesnevi'yi incelemek fırsatını bulamamış olanlarımız verilen örnekleri herhalde memnuniyetle okuyacak, incelemiş olanlarımız ise bir zamandır göremedikleri dostlarla karşılaşmış gibi olacaklardır.

Kullanılan yöntem, örnekleme'dir. Yani, tüm hikâyeler bu yazı dizisinde yer almayacak; seçilenler —umudur ki— amaçlarına ulaşacaktır.

«Bir bakkal vardı, onun bir de dudusu vardı. Yeşil, güzel sesli ve söyler bir duduydu. Dükkânda bekçilik yapar, bütün alışveriş edenlere hoş nükteler söyler, lâtifeler ederdi. İnsanlara hitap ederken, insan gibi

konuşurdu. Dudu gibi ötmeye de mahareti vardı.

Efendisi, bir gün evine gitmişti. Dudu, dükkânı gözetliyordu. Ansızın fare tutmak için bir kedi, dükkâna sıçradı. Duducağız can korkusundan dükkânın baş köşesinden atıldı, bir tarafa kaçtı, gülyâğı şişesini de döktü.

Sahibi, evden çıkageldi. Tacircesine huzuru kalble dükkâna geçti, oturdu. Bir de baktı ki dükkân yağ içinde, elbisesi yağa bulaşmış. Dudu'nun başına bir vurdu, dudunun dili tutuldu, başı kel oldu.

Dudu, birkaç günceğiz sesini kesti, söylemedi. Bakkal, nedametden ah etmeye başladı. Sakalını yolmaktaki, eyvah demektedir. Nimet güneşim bulut altına girdi. O zaman keşki elim kırılırdı. O güzel sözlünün başına nasıl oldu da vurdum?

Kuşu, yine konuşsun diye yoksullara sadakalar vermektedir. Üç gün üç gece sonra şaşkın ve meyus, ümitsiz bir halde dükkânda otururken ve binlerce gussaya gama eş olup, bu kuş ne vakit konuşacak diye düşünür dururken, ansızın tas ve leğen gibi tüysüz kafasıyla bir Cevlâki (saçları kazıtan bir tarikatın mensubu) geçiyordu. Dudu, hemencecik dile gelip akıllılar gibi dervişe bağırdı: «Ey kel, neden kellere karıştın; yoksa sen de şişeden gülyâğı mı döktün?»

«Onun bu kıyasından halk gülmeye başladı. Çünkü dudud, hırka sahibini kendisi gibi sanmıştı.»

«Temiz kişilerin işini kendinden kıyas tutma, gerçi yazıda (arslan manasına gelen) şîr, (süt manasına

gelen) şîre benzer. Bütün âlem bu sebepten yol azıttılar. Tanrı abdallarından az kişi agâh oldu. Peygamberlik iddia ettiler, velileri de kendileri gibi sandılar. Dediler ki: İşte biz de insanız, onlar da insan. Biz de uyumaya ve yemeye bağlıyız, onlar da...»

«Onlar, körlüklerinden aralarında ucsuz bucaksız bir fark olduğunu bilmediler. Her iki çeşit arı, bir yerden yedi. Fakat bundan zehir hasil oldu, ondan bal. Her iki çeşit geyik cıtladı, su içti. Birinden fıski zuhur etti, öbüründen halis misk... Her iki suretin birbirine benzemesi caizdir, acı su da, tatlı su da berraktır...»

«Kâfirler inatlaşmada maymun tabiatlıdır. Tabiat, içte gönülden bir afettir. İnsan ne yaparsa maymun da yapar. Maymun her zaman insandan gördüğünü yapıp durur. O, ben de onun gibi yaptım sanır. O inatçı mahluk aradaki farkı nereden bilecek? Bu, emirden dolayı yapar, o, inat ve savaş için. Inatçı kişilerin başına toprak saç!»

Gerçekten de «emirle» yani birinin emri ile ve korkudan değil de vicdanının ve bilgisinin emriyle iş gören kişi ile, dışarıdan zorlama ile aynı işi gördüm zanneden kişi arasındaki fark, bu hikâye ile daha belirgin hale gelmiş oluyor. Birinde sorumluluk var, diğesinde bir oyun çocuğu hevesi!

Şayet kişi hakikatleri tevazu içinde aramayı sürdürmez de realitesinin icaplarına sıkı sıkıya gömülürse, bulunduğu platformda türlü çeşitli tevil yollarıyla kendini aldatır ve oyalamaya devam eder. Bu, ona tabii (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

ki kolay gelir. Kendini zora koşmaktan kaçınır. Çünkü bir üst realite izdiraplıdır. İşine gelmez. Karanlıkta kaybettiği şeyi dönüp o karanlık yerde arayacağına kendisine aydınlık gelen yerde aramaya kalkar ve tabii ki bulamaz. Üstelik o karanlığı da hiçbir şekilde aydınlatamaz. Adeta uykusunda döner durur. O halin gereğince şişinerek sayıklar. Bu esnada kendi tahayyülünün iğvasıyla hâlini kendi gözünde yüceltir.

«Senin ahvalin o tuhaf sineğe benzer ki o kendini bir adam sanırdı. İçmeden kendi kendine sarhoş olmuş, zerresini güneş görmüş, Doğan kuşlarının öğüldüğünü işitmiş, 'Şüpheli yok ki ben vaktin ankasıyım' demişti...»

«O sinek eşek sidiği birikintisindeki saman çöpünün üstünde gemi kaptanı gibi baş kaldırıp 'Ben, deniz ve gemi hikâyesini okumuş, bir zaman bunu düşünmüştüm. İşte şu deniz, şu gemi, ben de ehliyetli, rey ve tedbir sahibi bir kaptanım' dedi.»

«Deniz üstünde salını sürüp durmaktaydı. O kadarlık bir su, ona haddinden fazla göründü. O sidik, sineğe göre hudutsuzdu. Sinekte, onu olduğu gibi görecek göz nerede? Onun âlemi kendi görüşüne göre olur. Gözü, bu kadardır, denizi de ona göre!»

Batıl tevilci, sinek gibidir

«Batıl tevilci, sinek gibidir. Vehmi eşek sidiği, tevil ve tasavvuru saman çöpüdür. Eğer sinek kendi reyile saplandığı tevilden geçse baht, o sineği hümâ yapar.»

«Bu ibret gözüne sahip olan sinek olmaz. Ruh, surete layık olma-

yacak derecede yüksek bir zat olur.»

Tahayyülün peşimizi bırakmayan iğvasının başlıca sebepleri pek erkenden bağımsızlık istememiz, şahsiyet sahibi olma hırslarımız ve peşin hükümlerimizdir. Erkenden şahsiyet sahibi olma hırslarımızın Kur'an'daki ifadesi «Zakkum»dur. Bencilce düşünüşten, nefsanî bir tavırlarıştan başka bir şey değildir. Bu hâldeki varlık, kendini pohpohlar, kendi gözünde marazî bir şekilde yüceltir.

Peşin hükümlerin kökeni ise cehaletten ve tecrübesizlikten başka bir şey değildir. Böyle bir at gözlüğü takmış olan, yanını yöresini seçemez. Önyargılı düşünür ve davranır. Edinilen ve kazanılan bilgiler, bu gözlüğün yoğunluğunu ve gözlerimizdeki perdeleri azaltır.

Bir bakıma da bu hâlimiz kaçınılmazdır. Çünkü eşyanın hakikî mahiyeti, kalitesi ve niteliği hakkında bilgi edinme araçlarımız noksandır, yetersizdir. Dolayısıyla tecrübeler sonunda edinilen liyakate bağlı olarak sözkonusu bilgi, ancak yukarıdan verilir. Yani, bağlanılmış bulurulan tesir konisinin mihrakından alınabilir.

Bu konuda geniş bilgi, Sadıklar Planı'nın 16.4.1965 tarihli Celsesi'nde vardır.

Dolayısıyla bize düşen, her an tetikte olmamız ve öz denetimle kendimizle sıkı sıkıya uğraşmamızdır. Hiç üşenmeden; hiçbir zehirli mahlûkun cirit attığı bir ormana düşen, üstelik pabucu delik bir seyyah gibi temkinli olmalıyız. Paranoid durumuna düşmeden, tecrübe'lerimizden elverdiğince güvenli ve her an yeni tecrübelerle hazır bir durumda sürekli bulunmaya çalışmalıyız.

Görülemeyen UFO'lar

● Selman GERÇEKSEVER

Mikroplar mikroskop denen cihazın icadından sonra insanın algılama alanına girmiştir. Benzer şekilde gözle görülemeyen (ya da bir süre görülüp, sonra görünmez hâle gelen) bazı Uçandaireler de radar denen cihazın icad edilmesinden sonra en azından UFOlojinin dikkat alanı içine girmiştir. 'Yaygın olarak bilimin' diyemiyoruz. Zira dünya biliminin çoğu, özellikle lineer kafalı bilimadamlarının öncülüğünde UFO konusunda dünyaya insanlığına karşı olan sorumluluklarından kaçınmıştır.

Evet, gözle görülemeyen fakat radar ekranlarında beliren ve izlenen UFO gözlemlerinin sayısı oldukça kabarıktır(*). Bunların pek çoğu da en modern cihazlarla tecrübeli personel tarafından yapılmıştır. İşte bir tane örnek :

Bu tür gözlemlerden biri Mart 1953'de Detroit, Michigan üzerinde rastlanan bir objeyle ilgilidir. Olay dolayısıyla Lt. Col. Howard C. Strand komutasında Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait F-94B jetleri harekete geçirildi. Adı geçen komutanla UFO araştırmacılarından Brad Steiger ve Joan Whritenour görüştüler. Komutanla olan görüşmeleri Ağustos 1968 tarihli SAGA dergisinde şöyle yayımlandı :

«Mart 1953'de sabahleyin 10'da bir hava tatbikatı dolayısıyla kontrol görevi almıştık. Ben pilot mahallinde, arkamda da radar operatörüyle, 20 dakikalık bir uçuştan sonra, saat 8 pozisyonunda az ilerimizde acaip ışıklı noktalar gördüğümüz zaman Detroit'in 3 mil kadar kuzey-batısında bulunuyorduk. Bu nesnelere, alışık olduğumuz uçaklarınki gibi, kuyrukları ve kanatları yoktu. Gitgide büyümelerinden bize yaklaşmakta oldukları anlaşılıyordu. Bu sırada arkamda oturan operatör cisimleri radar ekranında gördüğünü belirtti. Birkaç saniye sonra cisimleri gözden kaybetmiştim. Sayılarının 12 - 16 kadar olduğunu tahmin ediyorum. Benim uçağın radarında da görünmez olmuşlardı. Derhal yerdeki radara sordum. Orada olduklarını ve onlarla aramızda 100 Feet kadar mesafe bulunduğunu söylediler.»

«Bu gözlemimle ilgili olarak vardığım iki sonucu şöylece ifade edebilirim : 1 — Gördüğüm nesnelere kanat, kuyruk vs. gibi uçaklarda alışık olduğumuz türden kısımları yoktu. O zamana kadar Uçandaireler konusyla ilgilenmiş değildim. Kesinlikle söyleyebilirim ki gördüklerimiz dünya malı hava araçları değildi. 2 — Gördüğümüz nesnelere benim ve radar operatörümün gözlerimiz önünden dikine bir hareketle görünmez hâle gelmişlerdi, fakat yerdeki radar ekranında hâlâ izleniyorlardı. Bu gözlem sıra-

(Devamı 45. Sayfada)

(*) The COSMIC Pulse of Life, T. I. Constable.

Onüç Yaşındaki Mark'ın Uzaylılarla Mücadelesi

Ceviren : Barbaros YASA

Bir Perth'li okul çocuğunun iddiasına göre çirkin uzaylılar onu ebeveynlerinin evinin önündeki çimenlikte kurulmuş bir çadırdan kacırmaya çalışmışlar.

Midland'dan olan 13 yaşındaki Mark Davies bilinmeyenle karşı karşıya kalırken iki cadde ötede oturan Bay ve Bayan Sidney Bell yeşil ve beyaz büyük bir konik cismin bahçelerinin üzerinde kimıldamadan uçması üzerine epey korkarlar.

Bu acayip görüntüler Ocak ayındaki 12 saatlik UFO kargaşalığı sırasına rastlar.

Uçandaire olayları sırasında Perth'de düzinelerce ailenin dijital saatleri durdu, araba motorlarında, buzdolaplarında ve fırınlarında bozukluklar görüldü.

Mark Davies için olay ebeveynlerinin evinin önündeki çimenlikte çerme çatma bir çadırdaki gece yatağı için çekildikten aşağı yukarı bir saat sonra başladı.

Mark'ın annesi Eileen bana, «Mark hâlâ şok içinde, ilk gece eve çılgın atarak girdiğinden beri tamamen içine kapandı ve artık bunu tartışmak istemiyor» dedi.

«Sıcak ve yapış yapış bir geceydi. Mark dışarda uyumak istedi. Biz de ona eski çarşaplardan ve çelik çubuklardan derme çatma bir çadır kurduk.»

«Geceyarısını biraz geçte yatak odamıza çılgın çılgına girdi. Bana ve kocam Makolm'a silahlı, korkunç çirkin yaratıkların, battaniyelerini yırtıp kendisini yataktan sürüklemeye başladıklarını söyledi.»

«Tabii ki bu arada UFO'ların bölgede belirdiğini bilmiyorduk. Tabiatıyla Mark'ın kâbus görmekte olduğunu sandık. Fakat onu sakinleştirmek imkânsızdı.»

«Önce onu kendi yatak odasına yatırmaya çalıştım, fakat o kadar çok çılgın atıyordu ki sonunda onu kendi yatağıma götürdüm.»

«Saatli radyonun durduğu dikatimi çekti. Ertesi sabah buzdolabının da durduğunu gördüm.»

«Sabah saat 1 civarında Mark daha da kötüleşmeye başladı. Öyle fena titriyordu ve ağzından o kadar çok salya akıyordu ki; sonunda çimlerin üzerinde bir şeyin onu ısırıldığını düşündüm.»

«Mark'ı bir doktora götürdük. O, bize her halde güneş çarpmasıdır, dedi. Ama Mark'ı muayene ederken, karnında büyük bir kırmızı tırnak yarısı görünce bayağı şaşırıldı.»

«Bunun nasıl olduğunu sorunca, Mark, mücadeleleri sırasında o yaratığın kendisini oradan tırnakladığını söyledi.»

«Ertesi gün radyo haberlerinde, bizim bölgede görünen acayip ışıkların raporlarıyla dolu olmasına kadar, doktorun güneş çarpma teorisini kabul ettik.»

«O zaman Mark'ı ne olduğu hakkında daha ciddi soru yağmuruna

tuttuk. Ama o bizle konuşmayı reddetti.»

«Göz yaşları içinde eğer konuştuğu takdirde o yaratıkların 12 yaşındaki kardeşi Kevin'i alacaklarını söyledi. Olayın olduğu aynı gece, Davies'in evinin iki cadde arkasındaki artist Sidney Bell'in evine polis çağırıldı.»

«Uyandığında gökyüzünden iki şerit halinde ışık geliyordu.» dedi.

«Sonra ortada büyük bir yeşil, beyaz ve mavi ışık belirdi. 30 metre kadar yükseklikte tepede birleşti.»

«Cisim altı metre genişliğinde bir tabana oturuyordu. Caddenin öbür tarafında bir kurt köpeği sanki bir araba tarafından ezilmiş gibi inliyordu.»

Olay yerine yakın bir yerde doluşmakta olan bir polis arabasında, radyo bağlantısı kesildi. Polis memurları Tim Moffit ve Mark Flesskens'in dediklerine göre arabanın içinde şoför mahallinin arkasında ccayıp bir beyaz ışık belirdi.

Anlaşılan bu ışıktan sonra polis arabasının radyosu bozuldu, Perth muhabere merkeziyle olan bağlantıları kesildi.

UFO'ların görüldüğü gece Perth'de bozulan alet sadece onlarınki değildi.

Mark Heelas WA'nın UFO Araştırma merkezinin başkanının dediğine göre: «Görüntü sırasında elektrikli dijital saatlerinin (pille takviyes' bile olanlar dahil) durduğunu söylediler.

«Enteresan olan şey, birkaç dakika sonra saatler 12'yi göstereceği yerde (cayran kesilince dijital saatler ayarlanana kadar 12'yi gösterir.) doğru zamanı göstererek yeniden çalışmaya başladılar.»

Bir kadının Heelas'a anlattığına

göre her gece dikkatlice mikro dalgalı fırının, voltaj artmasına karşı, prizden fişini çekermiş. Tekrar baktığında, görüntü sırasında fişi çekilmiş fırın kendiliğinden çalışmaya başlamış.

Heelas'a, «UFO bir çeşit kuvvet (güç) yaymış görünüyor» der. «Çünkü, görüldüğünde bir çit kırılmış iki ağaç da 45° eğilmişlerdi.»

Mark Davies tırnaklı yaratıklar tarafından teşebbüs edilen adam kaçıрма olayına şahit olan ilk kişi değildir.

1970'lerde Pascagoula, Mississippi'de iki balıkçının iddiasına göre pençeli yaratıklar onları bir uçandıreye kaçırdılar. Hipnotizmacılar ve yalan makinesi uzmanları bu adamların hikâyesini yalanlayamadılar.

PEOPLE Magazini 19 Mart 1984 (Australian International UFO Flying Saucer Research Sayfa 16 - 17.)

Şarkıcı Julio Inglesias :
«400 Kadınla Yattım» Yine de Mutsuzum

● Erol ERDOĞMUŞ ●

I

Kapkaranlığında
Sevenleri görmemişliğin
Bildiğimiz kömür
Projektördür.

Sevmeyi bilmemişliğin
O ilik donduran soğukunda
Bildiğimiz buz
Fokur fokur kaynayan su.

Yapayalnızlığında
Sevmeyi tatmamışlığın
Uzay ıssızlığı
İğne atılsa yere düşmez kalabalığın
çılgılığı.

II

Yine de
Ne verdi beden bedene Julio,
Ne verdi?

Pençelesen
İtişen
Çekişen
Biri yenen öbürü yenilen iki
dövüşkeninden
Mağlupken
«Bu yolda galip» denilen
O çalimli horozdan başka ne verdi
beden bedene?

Tutsak alır beden bedeni
Yörüngesine sokar tutsağını
paşa gönlünün

Sömürür
Tüm özlemini
Tüm düşüncesini
Tüm çabasını.

Bütünleşmez beden bedenle
İkisi de özgürken işin başında
İşin sonunda
Biri efendi biri köle.
400 Efendi bedene Julio köle.

Bu bir depolama
Bir araya yağma elmaları armutları
sadece.

Başka işlem yapmama,
Mutluluk
Bu bencil sevgide
Aydınlığınca ancak batmaktaki
güneşin.

Ardından kapkaranlığı sevgisizliğinin.
Mutsuzsun Julio.

III

Ne verdi gurur gurura Julio
Bilinç ekranının yazboz tahtasından
başka?
Biri yenen, öbürü yenilen iki yağlı
güreşçiden

Yenilmişken
Bu yolda galip geçinen
O çalimli pehlivandan başka
ne verdi?

İyi denilen
Güzel görülen
Doğru bilinen neyse genelde ilkin

Bende var sanır
Hemen inanır
Yazarım bilincimin yazboz tahtasına.

Sonra kuşkulanır siler
Yeniden yazar, yeniden silerim.
Sonunda ulaştığım
İyi kötüyü
Güzeli çirkini
Doğruyu yanlış
İnbiğinden geçirir bilincimin
Benliğime sindiririm.

Bu bir toplama aşında
Elmalardan armutları ayırma
Elmaları ayrı, armutları ayrı yerde
toplama
Sevgide input autput
Zimmet matlup...

Mutluluk bu ticari sevgide
Doğmaktaki güneşin sihri süresince.
Ardından iğretlikleri silip süpüren
ışık seli güneşin.

Mutsuzsun Julio.

IV

Ne verdi ruh ruha
Benliğini sevgilisine sıfırlamaktan
başka?

Duyuşlarını, düşüncelerini,
davranışlarını ruh
Derledi topladı cam küresinde
benliğinin

Sonra
Kaldırıp attı bastığı yere sevgilisinin.
Cam küre tuzla buz.
Ve yaşadı böylece ruh
Özünden özgürleşmesini benliğinin.
Neşterlenen çibandan sanki
fişkırmıştı irin.

Mutluluk bu sencil sevgide
Yaşanır gündoğumuyla günbatımı
arasında gün be gün.

Her gün
Işık hızıyla yol alınır
Yüce sevgilere
Sonsuzadek sürer gider böylece.

Sevgi gökten inen rahmet
Soğut yüreğini buz
Isıt yüreğini buhar olur.

SAYIN OKURLARIMIZ

Postadaki gecikmelere ve yanlış anlaşılmalara mani olmak için, bizim elimize geçecek olan posta havale veya posta çeki kâğıdının arkasına, istediğiniz yayının adını mutlaka yazınız. Havalenizi posta çeki ile gönderirseniz havale bedeli ödemezsiniz. Posta çeki no. : 168305

Ruh ve Madde Yayınları

Sevgi Sevgi Dedikleri...

● Erol KONYALIOĞLU ●

Kendini bilmeyen insanın sevgisinden sözedeceğiz. Hani şu dillere sakız edilmiş, gerçek anlamı bilinmeyen, hoyratça kullanılmaktan tıfillaşmış, sulandırılmış, vicık vicık olmuş sevgiden...

İnsan, çocukluk safiyetini kaybedip de içinde bulunduğu çevrenin şartlandırmalarına hedef olduğu an, içgüdüsel olmakla beraber saf ve yansız olan sevgi tesirinden kopup; sahte ve bencil nitelikli, sözümana sevgi denen ağa yakalanıverir. Artık, ok yaydan fırlamıştır; zaman geçtikçe insan, sevgi dedikleri sevgisizlik bataklığına daha çok gömülür.

İnsanoğlunun bundan sonraki macerası; unutmuş olduğu, ama sezdiği o saf sevgiye yeniden kavuşmak özlemi üzeredir. Ne var ki, içinde arayacağı şeyi, dışında arar; göğe bakacak yerde yere bakar; uykuyu, uyanıklığa tercih eder.

Bazıları sevgi denince, bedensel hazların doyumunu anlar ve tabii, tensel alışveriş bitince sevgi de biter. Böyle bir sevginin kaynağı ise, içgüdüdür. Bitki köklerinin suya yönelmesinden, çiçeğin güneşe dönmesinden, kelebeğin üremesinden hiç farklı değildir. O halde bu anlayıştaki kimse'lerin bir çiçekten ya da bir kediden farkları yoktur.

Zamane insanının sevgisi, kişisel duygularının tatminine dayanıyor. Yani, tek yanlı ve bencilce olan, gereklilik ve adalet duygusu taşımayan bir sevgi... «Seviyorum» diyorsa, bu aslında, «Sen benim duygularımı okşuyorsun; beni kayırıyor ve beni yüceltiyorsun; haksız olduğum zaman bile bana arka çıkıyorsun; düzeltilmesi gereken hatalarımı yüzüme vurmuyorsun; kısacası, nefsim hizmet ediyorsun» anlamına gelir. Böyle bir sevgi ise, insanı atalet halinde tutmaktan başka bir hizmet görmez. O insanı, içinde bulunduğu realitede daha uzun yaşatmaya, rahat ettirmeye, halinden memnun hissettirmeye yarar. Bu tür sevgi bekleyen bir insan, şuurlanma yolunda hiçbir adım atamaz, zira şuurluluk asla ve asla duygusal bir sevgi ve rahatlık içinde filiz veremez.

Sevgi Tellalları

Dernekler, birlikler teşkil edilerek; sevgi adına çığırtkanlık yapılarak sevgi canlanmaz. Ve böyle sevgi tellalları, ergeç, kendi sevgisizlikleri yüzünden birbirlerinin boğazına sarılırlar ve un-ufak olup dağılırlar. Kendilerini bilmeyen insanlar arasında, sevgi yoluyla birlik sağlanamaz.

Çaylı, pastalı; canımlı, cicimli; öpüşmeli, koklaşmalı; konkenli, pişpirikli toplantılar düzenleyenler de sevgi adına biraraya geldiklerini sanmasınlar...

Sevgiyi ve yardımlaşmayı dünyaya yaymak adına koca koca organizasyonlar kurup da, göstermelik işler yapanlar ve ortalığı daha çok karıştıranlar, en büyük sevgisizlik örneğini sergilemektedirler.

İnsan, ahlâk kuralları gerektiriyor diye, dinler emrediyor diye sevemez. Din ve ahlâk uğruna adam öldüren ise hiç sevemez. Sevgi; din, dil, ırk, şekil, sınır tanımaz. O halde insan, «seviyorum» diyorsa, bu, onun kendi zannıdır ve farkına varsın ya da varmasın, yalan söylemektedir. Zira, şartlandırılmıştır ve otomatik davranmaktadır. Onun sevgisi, çıkar ya da korkudan kaynaklanan, dar açılı bir sevgidir. Cenneti uman, cehennemden çekinen insan sevemez.

Mutad koşullar içerisindeki bir insanın sevebilmesi mümkün değildir. Sevebilmesi için sevmeye karar vermesi ve sevmeyi öğrenmesi gerekir. Sevmek, öğrenilmesi gereken bir sanattır.

Kendini bilmeyen insan, aslında kendini sevmekten öteye gidemez. Aksi geçerli olsaydı, karşısındaki varlığı her haliyle severdi. Ama ne yapar? Sevdiği kimse kendisine daha ve daha çok şey vermezse, kendisini eleştirir ya da azarlarsa, hakkaniyetle davranmaya başlarsa sevgisi bir anda nefrete dönüşür; ettiği hayır - dua, bir anda beddua halini alır. Sevgi bu mudur? Kendini bilmeyen insanın ne yapacağı hiç belli olmaz. Bir gün sever, bir gün sevmez. Daima çalkantı içerisinde. Onda dengeye dayanan bir sevgi yeşeremez, zira henüz uyumaktadır.

İnsanın sevmeyi öğrenmesi için, herşeyden önce şimdiki haliyle aslında sevmediğini ve böyle kaldığı sürece de sevmeyeceğini idrak etmesi gerekir. «Seviyorum» dediği her şeyin altından kendi nefsinin çıktığını, yani kendi dışında hiçbir şeyi aslında sevmediğini samimiyetle kendisine itiraf etmeli ve iç yüzü kızarmalıdır.

İnsan, sevebilmek için değişmelidir. Ya da değişmesi gerektiğini ta derinden hissetmelidir. Kendini değiştirmek için insan, kendini tanımaya, bilmeye çalışmalıdır. Bunun yolu acımasız bir nefis denetlemesinden geçer. Asla kayırmadan, acımadan, geri çekilmeden kendimize dışardan bakmanın yöntemlerini aramalıyız.

Sevmek İsteyen Uyanmalıdır

Sevmek isteyen uyanmalıdır. Uyanmak ise uyku ihtiyacının tatmininden sonra olur. Bu nedenle henüz uykusunun en derin yerinde olan birçok insana sözlerimiz ters gelecektir. Ama dünyaya az-çok doymuş olanlar; kendilerini ceset değil, bedenleri kullanan ruh olduklarını bilenler, ruh olarak ölümsüz olduklarını bilenler bizi gayet iyi anlar.

Sevgisizliği yaşamayan insan sevemez. Sevmediğini bilmeyen insan ise hiç sevemez. İnsan, karşısındaki en büyük engel olan kibrini kırabilirse sever. İnsan, Rabbinin kulu olduğunu anlayabilirse sever. İnsan, efendi değil de, hizmetkâr olduğunu sezebilirse sever.

Bundan öte yakılan sevgi türküleri, azgın nefsin yaygarasından başka bir şey değildir, ancak uykudaki insanın horultusundan ibarettir.

(Devamı 41. Sayfada)

Büyü, Cro-Magnon(*)

İnsanın Buluşudur

Serge DİOR'dan
Yavuz KESKİN Çevirdi

Tarih öncesine ilişkin araştırma girişimleri ancak 1840'larda başlamıştır. O tarihten önceki zamanlarda, insanın iz'ine rastlamak umuduyla zamanda gerilere doğru gitmeye çabalayanlar, belge eksikliği yüzünden, ancak Antik Mısır ve Çin uygarlıklarına kadar uzanabilmişler ve oradan öteye geçememişlerdir. Ancak Milattan birkaç asır öncesine kadar inebilmişlerdir. Ama daha sonraları, ilk insanların hayatlarına ve törelerine ilişkin çok şey gözlemlenmiş ve ortaya konmuştur. Bu gözlemlerin en hayret uyandırıcısı ise primitif insanların büyüü ta o zamanlarda bile bilmekte ve uygulamakta oluşlarıdır.

Büyünün, Cro-Magnon insanı tarafından yaratıldığı gerçeği bugün kesinlik kazanmıştır artık. Uzun süredir bir varsayım olmaktan öte geçememiş olan konunun sonunda rayına oturduğunu görüyoruz.

Okült Törenler

Atalarımız olan Cro-Magnon'lar

(*) Fransa'daki Dordogne yöresine ait kırsal kesimin adı. Tarih öncesinde yaşamış olan insan ırkına adını vermiş olan merkez (Nouveau Larousse en Couleurs). «Kro-Manyon» şeklinde okuyunuz.

Avrupa'ya M.Ö. 60.000'lere doğru, yani birinci buzul çağının ortalarında gelip yerleşmişlerdir. Meydana getirdikleri uygarlığın silinip gidişi de M.Ö. 10.000'lere rastlamaktadır. Kemik üzerine, çakıl üzerine ve mağara duvarlarına kazınmış ilk gerçek sanat eserlerinin yaratıcıları onlardır. İnsandan, bir mucize misali sadır olmuş bulunan bu sanat, tüm görkemini, Fransa'nın güneyinde ortaya koymuştur. Bugün Cro-Magnon insanının okült törenler düzenlediğini, kesin şekilde, işte bu sanat sayesinde bilmekteyiz.

Tarih öncesine ait ilk desenlerden biri Masat (Ariège) mağarasında bulunmuştur. Söz konusu desen bir ayıyı tasvir etmekteydi. 1879 yılında, Pireneler'deki Altamira mağarasında araştırma yapmış olan Santuola adlı Barselona'lı bir avukat, tavanda, olağanüstü güzellikte hayvan freskleri bulunduğunu farketmiştir. Yüz yüze geldiği bu güzelliklerin teşvikiyle yaptığı analiz sonucunda, resimlerin, tarih öncesine ait birçok hayvanı tasvir ettiklerini, bu nedenle de bu fresklerin tarihöncesine ait olduklarını ifade etmiştir. Ancak bu ifadesi, onun, seçkin bilimadamlarınca yuhalanmasına yol açmıştı. Bunlar, avukatı savunmak şöyle dursun, üstelik olay yerine gitmeye bile tenezzül etmemişlerdir.

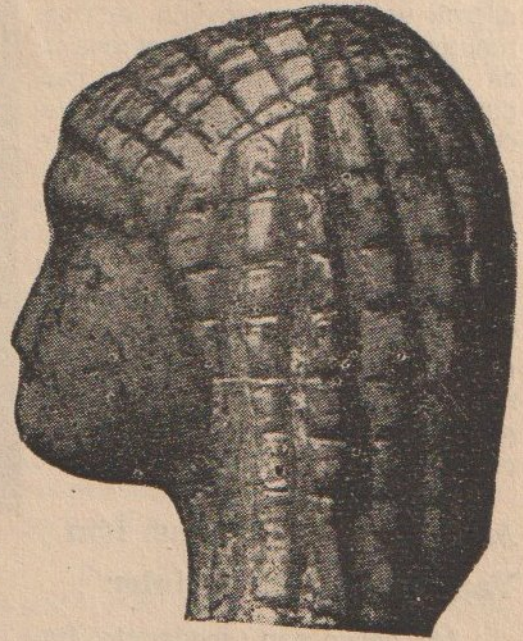
Daha sonra tamamen unutulup gitmiş olan bu keşiften tam on altı

yıl sonra, araştırmacı Emile Rivière, Dordogne'un Eyzies yöresinde bulunan Mouthe adlı mağaranın cidarlarına kazınmış desenler keşfetmiştir. Tanınmamış amatör bir arkeolog olduğu gerekçesiyle avukat Santuola'nın keşfi önemsenmemiş ve hatta yuhalanmıştır; ama M. Rivière'e gelince, o, rastgele bir insan değildir, daha önce Monaco mağaralarını da didiklemiş meşhur bir insandır. Konuya ilişkin beyanati, işte bu yüzden ihtiyatla ve saygıyla karşılanmıştır. Ve bilim adamları ayrıca Mouthe mağarasını görmeye bile gitmişlerdir.

Tarih öncesinin San'atkârları

Adı geçen mağarayı ziyaretlerinden sonra birçok arkeolog hatasını itiraf edip bu resimlerin tarih öncesi san'atkârların ellerinden çıktığını kabullenmişlerdir. O tarihten itibaren de, mağara, en küçük ayrıntısına kadar didik didik incelenen bir yer haline gelmiş ve de yeni yeni duvar gravürlerinin mevcudiyeti su yüzüne çıkarılmıştır.

Örneğin, Breuil rahibi M. Peyroni ile Dr. Capitant, Font-de-Gaume'da yer alan Combarelles'deki şaheserleri gün ışığına çıkarmışlardır. Bu keşiflere, 1913 yılında, sansasyon yaratacak türden bir yenisi daha eklenmiştir: Begouen kontu ve üç oğlu, Tuc-d'Audoubert mağarasının dip taraflarında kilden yapılmış iki adet bizon heykelciği —ki o tarihlerde bunlar yeryüzündeki tek örneklerdir— bulmuşlardır. Bunun üzerine yeni bir sorun çıkmıştır ortaya: Bu eserlerin ne anlama gelebileceğini bulma sorunu. Bazıları —ki bunlar çoğunluktadır—, Cro-Magnon insanının, bu resimleri ve heykelcikleri zevk için, hoş vakit geçirmiş olmak

Perigord'da bulunan Nubiyeli ilâhe.

için yaptıklarını öne sürmüşlerdir. Diğer bazıları ise büyü maksadıyla yaptıklarını iddia etmişlerdir. Bu ikinci varsayımın kesinlik haline gelebilmesi için bir sürü açıklayıcı bilgiye ihtiyaç vardı, zira iddia öylesine acayipti ki!

Bu görüşü savunanlar, süsleme san'atıyla donatılmış mağaraların daima kuytu köşe yerlerde bulunduğunu ve de girişlerinin çetin ve tehlikeli olduğunu farketme ferasetini göstermişlerdir. Çizgiyle anlatım örnekleri olan resimlere gelince, aynı şekilde bunlar da, güneş ışınlarının ulaşamayacağı kadar kuytu yerlerde bulunmaktadır.

Marsoulas'da rahip Cau-Durban tarafından yürütülmüş olan incelemeler, ancak emeklenerek ve tırma- (Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

nılarak geçilebilen gravürlü koridoru rahatça geçilebilir hale getirmişlerdir. Aynı şekilde Font-de-Gaume mağarasında da, geyik, bizon ve gergedan resimlerinin bulunduğu galeriye ancak, Rubicon geçidi diye adlandırılan dar bir geçitten sürünülerek girilebilmektedir. Niaux mağarasında, resimli salon, girişten 800 metre mesafede bulunmaktadır; hele Trois-Frères mağarasında ise, fresklerin yer aldığı bölüme varabilmek için koridor üstüne koridor katetmek ve bu şekilde tam yarım saat yürümek gerekmektedir.

Avin Bereketli Olması İçin Yapılan Gizemli Ayinler

Adı geçen son mağarada, Begouen kontu çok önemli bir keşifte bulunmuştur: İşbaşında bir büyücü-yü tasvir eden bir gravürle yüz yüze gelmiştir. Bedeni âyine özgü renklere, yani kırmızı ve siyaha boyalı olan bu büyücü çıplak ve dans eder bir vaziyette tasvir edilmiştir. O günlerden sonra bulunmuş olan başka desenler, tarih öncesinin o çok güçlü büyücülerinin —ki Afrika'lı büyücüler, Eskimo şamanları ve Kızılderililerin şifacıları (homme-médecine) bunların takipçilerinden başka bir şey değildirler— yürüttüğü büyü âyinlerinin esrarını ortaya çıkarmışlardır.

Büyücüler bu görkemli mağaraların içine taştan bir kandilin —bu kandil, hayvan yağının içinde yüzen yosundan yapılmış bir fitil içermekteydi— cılız ışığı altında tek başlarına girmekteydiler. Tapınağa, dinlerinin gerektirdiği gizemli ayinleri icra etmek üzere gelirken, büyücüler, deh-

Lascaux'daki mağaranın birinde duvara çizilmiş hayvan.

şet saçır nitelikli kılıklara girmektedirler. Asıl anlamda avcı olan Cro-Magnon'lar, ava çıkmadan önce şanslarının açılması ve işlerinin rast gitmesi için âyin yapmaktaydılar; bu da kesinlikle büyücülerin göreviydi.

Bunlar, diğer insanların öldürmek istedikleri hayvanları tasvir ve temsil etmekteydiler. Büyü şanslarında ayrıca bu desenlerin üzerine yara-bere izleri de resmetmekteydiler, yani önceden büyüledikleri hayvanın, av gününde reel anlamda ellerine düşmesini garantilemek üzere, kuklasını öldürmüş olmaktadır.

Nice hayvan deseninin üzerinde görülmüş olan oyukların, çiziklerin, okların, baltaların ve gürzlerin asıl anlamı budur işte. Bir tuzağın, bir ağın içine düşmüş ve taşlı saldırıya maruz kalmış hayvan tasvirlerinde bu niyet çok daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Hayvan heykelcikleri ise mızrak ve ok darbeleri

yüzünden âdeta kalbura dönmüş bir görünüm arz etmektedirler. Bazıları, carbelerin şiddeti yüzünden hurda-haş olmuşlardır. Montespau'da, üzerine büyücü tarafından gerçek bir cıvı kafası monte edilmiş durumda bulunan k'lden yapılmış bir ayı heykeli ele geçirilmiştir. Av öncesinde s'hirli sözler ve hareketler hep, tüm s'hirli yapma bebeklerin atası sayılan bu heykelin çevresinde söylenmekte ve yapılmaktaydı.

Dünyada Bilinen ve Tanınan En Eski Portre

Atalarımızın mağara cidarlarına cömertçe çizdikleri gravür ve resimleri incelerken insanın dikkatini en çok çeken şey, insan figürlerinin pek az oluşudur. Büyü âyinlerinin esasları gereğince, bir kimsenin portresi çizildiğinde onun dublesi a'lnmış olmaktadır; o takdirde de onun hakkında kurban edilme kararına varılması ve bunun sonucu olarak üzerinde her türlü kötü büyü'nün uygulanması mümkündür. Mumdan yapılmış portrelerin iğneyle delik deşik edilmiş görünüşleri bu görüşün kanıtıdır. Tarih öncesi insanların inancı

böyleydi; muhtemel düşmanların hedefi haline gelirler korkusuyla insanların figürlerini çizmekten onun için uzak durmaktaydılar.

İnsan yüzü çizdikleri zaman da resmin, karikatüre meyleder ölçüde abartılmasına veya kesin şekilde maskelenmesine özen göstermekteydiler. Brassempouy'da (Landes) ele geçirilmiş olan yüzden yoksun—özellikle yüz­süz yapılmışlardır—çıplak kadın heykelticikleri arasında sadece bir tekinin ağzı, burnu, vs. vardır. Bu, dünyanın en eski portresidir; bundan 21.000 - 22.000 yıl önce yaşamış bir «Fransız dilberinin» portresidir!

Bu çıplak kadınların, ana-tanrıçalar veya seks tılsımları oldukları sanılmaktadır. Öyle de olsa, böyle de olsa, her halükârda, hayatın sürekliliğini sağlama ve de Cro-Magnon'ların gıdalarını teşkil eden varlıkların bereketini arttırma amacına hizmet etmekteydiler. Şüphesiz, hayvan sayısı arttıkça, et elde etme şansı da artmaktaydı. Büyü uygulamaları işte bunu garantilemeyi hedef edinmekteydi. (NOSTRA, Sayı 421, s. 29-30)

SEVGİ SEVGİ DEDİKLERİ

(Baştarafı 37. Sayfada)

Gerçek sevgi yön değiştirmez, sevgisizliğe dönüşmez, gerilemez ve alçalmaz. Ancak yükselir, derinleşir ve yoğunlaşır.

Sevmek, insanın maddesini değil, ruhunu sevmektir; yani, hal ve şekliyle ayırım yapmadan varlığı sevmektir. Seven insan zarfa değil, zarfın içine bakar.

Sevmek bilgiyle davranmaktır; hakkın hakedene teslimidir.

Sevmek, kuşkusu, korkusu, çıkarı, yalanı olmamaktır. Sevmek, 'titiz' olmaktadır.

Sevmek; herşeyi, Yaradan'dan ötürü sevmektir.

ÇAĞLAR UÇANDAIRELERİ BOYUNCA UÇTUKLARI

İncil'de Uçandaireler

• R. L. Dione

Ünlü Fatima olayında UFO'larla ilgili gözlemlerin en azından 7'sini bir arada görmek mümkündür. Fatima olayı bilindiği gibi dünyanın çeşitli yörelerinden gelmiş binlerce insan tarafından uzun uzun izlenmiştir. Başta Amerikan Hava Kuvvetleri olmak üzere o zamanların en tutucu çevreleri bile olayın ayrıntılarına dil uzatamamışlardır.

Fatima'da izlenen ve gözlenen UFO özelliklerini şöylece sıralayabiliriz :

1. Gök gürültülerini andıran gürleme, ve ışık çakmaları.
2. Aydınlık ve küresel bir ışıklı küre.
3. Havada asılı olarak duran aydınlık bir bulut.
4. Arı kovanındaki vızıltıyı andırır vınlama.
5. 'Melek saçını' andırır mataryel.
6. Havanın ve yörenin inanılmayacak derecede kuraklaşması.
7. Acaip rengarenk ışık etkileri.

Fatima olayında gözlenenlere dünyanın dört bir yanından gelen milyonlarca UFO gözlemi her türlü olasılık hesaplarının ötesindedir. Ben-

zer şekilde tüm UFO gözleyenlerin Fatima'da bulunmuş olmaları da her türlü olasılık hesaplarının dışındadır. Bunun en iyi yorumu, herhalde, bir rastlantı olmadığını söylemekten başka birşey değildir. Fatima'da gerçek bir Uçandaire gözlemi yaşanmıştır. Eğer bu sonuca varıyorsak, Uçandairelerin içindekiler dünya insanının kulaklarıyla işitebilecekleri sesler üretebildikleri gibi, görsel halüsinasyonlar da projekte edebilmektedirler. Başka bir deyişle, Uçandaireler Fatima'da izlenen 'mucizeler'den sorumlular o halde onlar elektromanyetik radyasyonla insan beynini uyatabilecek teknolojiye de sahip bulunmaktadırlar. Uçandairelerle gelenler süjelerinin istedikleri düşünceleri yansıtabilirler, onların düşüncelerini okuyabilirler ve ipnotize edebilirler. Beyinler üzerinde bu kadar hâkim olduktan sonra, süjelerini felç edebileceklerini, kör edebileceklerini ya da beyinlerinin motor hareketlerle ilgili bölgelerini uyuşturmak suretiyle etkisiz hâle getirebileceklerini düşünmek zor olmasa gerek. Günümüz Uçandaireleri de bunu başarabilir.

1967 Haziran ayında Güney Pel-silvenya'da 23 yaşındaki Donald Purde tepesinin üzerinde yumurta biçiminde bir aracı gördüğü zaman elini kolunu, bacaklarını kıpırdatamayacak kadar paralyze halde bulunuyordu. Oğlunun imdadına gelen anası da kapılarının önündeki parmaklıklarda adeta donakalmıştı. Ana-oğulun bu

durumları tepelerinin üzerindeki Uçandıre uzaklaş-p gidene kadar sürmüştü.

1954 Eylül'de Fransa'nın küçük bir köyünde Yves David gece bisikletinin üzerinde giderken tüm vücudunda tanımlanması o'anksız bir karıncalanmayla irkilmişti. Vücudu aynı zamanda tepeden tırnağa elektrikleme hâlindeydi. Çok geçmeden tüm vücudu paralize olarak kendini yerde bulmuştu. Neden sonra yolun ilerisinde bir karaltı farkeder. Bu karanlık objeden çıkan bir insanımsı yanına kadar gelir, anlayamadığı birşeyler söyler. Çok geçmeden bu varlık tekrardan içinden çıktığı objeye doğru gider ve onun içinde kaybolduktan sonra (obje) havalanır gider. Y. David objenin havalanıp gözden kaybolmasından sonra tekrar eski gücünü kuvvetini kazanır.

UFO literatürü dosyaları bunlar gibi sayılamayacak kadar çok olaylarla dolup taşmaktadır. Kuşkusuz İncil'de de bunlara benzer ve daha değişik şekillerde UFO gözlemlerinin anlatımları bulunmaktadır. Bu anlatımlarda Uçandırelerle gelenlerin doğüstü güçleri bulunmaktadır.

Genesis'in ikinci bölümünden okumaya başlayalım : «Ulu Tanrı insanı derin bir uykuya soktu. Ve uyurken kaburgalarının birini aldı ve sonra orasını yine etle kapadı.» Havva'nın Adem'in kaburgasından yaratılış hikâyesi kuşkusuz dünyada yapılan ilk cerrahî ameliyatın anlatılışdır. Bu ameliyatta anestezi ipnozla sağlanmıştır. Biz bugün en son genetik bilgilerimizle biliyoruz ki bir tek hücrede bile DNA'nın kodlanmış planı bulunmaktadır. Bu plan sayesinde tüm organizma yeniden inşa edilebilir.

Genesis'in daha sonraki bölümlerinde Lut peygambere iki meleğin geldiğinden sözedilir. Bu varlıklar Lut'un evinde buldukları sırada, kasabalılar yabancılara tecavüz etmek üzere eve saldırdıklarında, kapıyı bulamasınlar diye geçici olarak onları kör etmişlerdi.

Eski Ahit'in sayfaları arasında, Musa'yla ilgili olmak üzere, bulutlardan gelen seslere, çeşitli vizyon ve felç olaylarına rastlanır. Yeni Ahit'te konumuzla ilgili olayların anlatımı daha da zorlayıcıdır. 'Acts of the Apostoles', Bölüm-2'de şunları okuyoruz : «... Sonra Peter şunları anlattı : Joppa kentinde ibadetle meşgul bulunduğum bir sırada, trans hâline girmistim. Gördüğüm vizyonda büyük, dörtköşe bir arac yukarılardan üzerime doğru geliyordu. Tam üzerime geldiğinde, içindeki yaratıkları secebiliyordum. Bunlar dört ayaklı acayip mahluklardı. Kimi vahşi görünüşlü, kimisi de emekler şeklinde hareket ediyordu. O sırada havada uçan kuslar belirdi. Ve bir ses bana, 'Kalk Peter, kalk. Su kuşları öldür ve ye' dedi. Bu sırada üç adam benim bulunduğum eve geldi. Kutsal Ruh onlarla gitmemi söylüyordu.»

Burada anlatılan, anlaşılabileceği gibi, bir UFO'nun içinden aşağıdaki süreye yöneltilmiş elektromanyetik sinyalden başka birşey değildir. Kuşkusuz bu, o zamanın İncil okurları için anlaşılabilir olacak tarzda bir olay değildi ve dolayısı'ya 'mucize' olarak yorumlanıyordu doğal olarak.

(Devam Edecek)

Kaynak : GOD DRIVES A FLYING SAUCER, R. L. Dioné.

Görülemeyen UFO'lar

(Baştarafı 31. Sayfada)

sında 1700 saatlik bir uçuş tecrübesine sahiptim. Bir göz yanılması ya da hayal olduğunu kesinlikle sanmıyorum.»

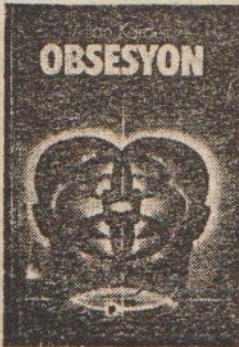
UFOlar'ın bu dinamik hâlinin anlaşılması için katı, kalıplaşmış, sabit yaklaşımların bir yararı olmayacaktır. Bırakalım, bu acaip nesnelere oldukları gibi kendi dilleriyle bize hitap etsinler. Şimdilik onların dillerinin anlaşılması ortaya çıkış biçimlerinin altında yatmaktadır. UFOlar'ın anlaşılmasına başlanması için fonksiyonel düşünce ve fonksiyonel metodolojiye gerek vardır. Anlaşılır bir UFO teorisi mekanik bilimin kuru alanı dışında bulunmaktadır. Mekanik bilim insanın rahatı için akla hayale gelmedik harikalar meydana getirdi, ama o kozmik araştırma için elverişli ve işe yarar bir araç olmaktan bu hâliyle epeyce uzaktır. Cansız görüşlerle dolu sterilize zihinler de öyle... Bu tür zihinlerin UFOlar'ın zaman zaman sergiledikleri kozmik dinamiği anlamalarına olanak yoktur. Görev, hür, fonksiyonel ve hayal dolu zihinlerle olaya yaklaşabilenlerindir.

İslâm'da Kehanetler

(Baştarafı 27. Sayfada)

ki velâyet kesilmez. Çünkü "el-Veli" ismi onları korur. Risâlet ve nübüvvet, mutlaka kesilmiştir. Fakat kesilmesi, ancak hususî bir veçhedendir! Ancak şeriat peygamberliği kesilmiştir, dedik. Bunun manası, Ondandan sonra hiç peygamber yok demektir. Bilmiş olunuz ki, hiç peygamber yok sözü, hasseten, hiçbir şeriatçı yok demektir. Fakat, ondan sonra hiçbir haberci olmaz, demek değildir. Öyle bir zaman gelecektir ki, şapka altında evliya bulunacaktır.»

Evet; şapka altında evliyalar da gelmiştir ve bunlardan yeryüzünde halen de vardır. Fakat, bu günün icaplarına göre, bunlara, yalnız evliya değil; «Vazifeli» de diyebiliriz. Şüphesiz Onları bulmaya, Onları görmeye ve Onları anlamaya çalışanlar, daha yüksek hakikatlerin izleyicisi olacaklardır.

Öz ile Cevher'in Birleşmesi

● Ergün ARIKDAL ●

Bu birleşmeden kasıt, insanın tâ kendisini bulup ortaya çıkartmasıdır. 'Ben neyim?' sorusuna kesinlikle cevap bulduğu gün, tüm dünyevî şahsiyetinden sıyrılabilecek, spiritüel bir anlayışla tüm nefsâniyetine galebe gelecek, İsa'nın dediği gibi, «Ben dünyayı yendim.» diyebilecektir. Kuşkusuz bu iş bu kadar kolay değil. Bu insanın kendisiyle olan mücadelesinde ancak ortaya çıkar. Yani bu konu edebî olarak, entellektüel olarak öğrenilemez ve anlaşılabilir. İnsan kendisiyle olan mücadelesini, kendisiyle gene kendisinin karşı karşıya gelmesi, kendisinden kendisine birşeylerin aktarılması, kendisinden birşeylerin kaldırılması, yok edilmesi şeklinde yapacaktır. İşte ÖZ ile cevherin birleşmesi böyle olur. ÖZ burada tam şahsiyettir. Tam benliktir. 'Ene' denilen gerçek ben'dir. Cevher de onun bilgisidir. ÖZ'le bilgi birleşebilir.

Spiritüalizm tüm bu meseleleri değişik boyutlarda incelemekle meşguldür. Öteki araştırma dallarından bir farkı da şudur ki, bu türlü bilgileri geliştirmek ve bir kılavuz aramak için öz ile cevherini birleştire-

bilmiş varlıklardan yardım alır. Onların lütufları ve istekleriyle bu iş tebliğler yoluyla olur. Kuşkusuz bu bir liyâkat karşılığıdır. Bu şekilde temel prensip gerçekleşir ve işler. Yani bilgi gelir. Bilgiyi birilerinin vermesi lâzımdır. Kuşkusuz gerçek bilgiyi... Yoksa öbürlerini biz üretiyoruz. Ya da mevcut olan şeyi genişletmeye çalışıyoruz. Bu şekilde yatay bir gelişme sağlayabilmekteyiz. Bu, dikey bir gelişme değildir. Bilgimizi bu şekilde de geliştirebiliriz, ama aynı boyda daha yaygın bir bilgi arayışıdır. Yoksa, irtifa kazandıracak bir bilgi değildir. İrtifa kazandıracak dikey bir bilgi elde edebilmemiz nâdiren elde edilen bir husustur. Zaten onu da bir insan o şekilde elde ediyorsa, söyleyemez. O büyük bir sır olarak kalır. Tüm mistikler, tarih boyunca, o dikey olarak elde etmiş oldukları bilgiyi iki dudakları arasında 'sır' olarak saklamışlardır. Söyleyememişlerdir bile. Tüm yaygarası yapılan, bağırılan, çağırılan şeyler esasında yatay sistemde olan bilgilerin ifadesinden başka birşey değildir. İnsanların kurtuluşuyla da direkt ilgili değildir. Bunlara 'l.teratür bilgisi' di-

yoruz.

Asıl bilgiyi insan kendi kendine bulacaktır. Ya da bir rabbâni himmet ile kendisine verilir. İşte o zaman fert belli bir düzeye gelir. O düzeyde artık gerçek cennet ve cehennem neler olduğunu bilirsiniz. Çünkü artık vakit onu gelektirmektedir. Bu şekilde bilgi verilmiş olur. Nitekim kutsal kitaplar zaman zaman işte onu yapmışlardır. İnsanlara bilgi verilmiştir. Kutsal kitapların ardarda gelişleri insanın körpeliğinden, cahilliklerinden, toyluğundan, hamlığından ileri gelen bir üstünlük kompleksi yaratmaktan başka hiçbir işe yaramamıştır. Falan dinin sahibi peygambereyle övünür. Onun anlattığını bilmez, fikirleriyle övünür.

Halbuki bu (kutsal) metinlerin inşinin hiçbirinin içinde, «Bunları aldıktan sonra öteki insanlara kafa tutun, öteki insanlara üstün gelin, kibriniz artsın, kendinizi büyük görün» vs. gibi bir nasihat de yoktur. Fakat nedense, insanlar aynen o şekilde, bir yarış atı gibi, bir bisikletçi gibi, bir atlet gibi, «Ben daha öndeyim, sen daha geridesin.» tarzında tamamiyle kendi oyunlarının birer senaryosu tarzında, kutsal metinleri kullanmaktadırlar. Ve kutsal metinlerin anlatmak istediği şeylerin insanlara vermek istediği bilginin de henüz % 5'ine bile genel olarak vâkıf değildirlir. Ama % 95'ine vâkıf olmuş olanlar da, bunu söylemeden, anlatamadan göçüp gitmişlerdir.

Burada, şuna dikkatinizi çekmek isterim: Dernek olarak, nâcizâne kendi ölçülerimiz içerisinde, bazı hakikatleri genelleştirerek, elimizin ulaşılabildiği ya da onların talebedebildikleri sürece vermeye çalışıyoruz.

Bu, bir faaliyettir. Biz burada ne teknik öğretiyoruz, ne de cennetin yolu nasıldır, bunu açıklıyoruz. Şunu şunu yaparsan cennete, bunu bunu yaparsan cehenneme gidersin de demiyoruz. Çünkü böyle birşey yok. Böyle birşey sözkonusu değil. İşin tüm tekniği, kendi kendinin sahibi olmaktır. Kuşkusuz, bu kolay bir mesele değildir. Herkes öyle zanneder, «Ben kendimin sahibi değilim de neyim yani?...» İnsan kendisinin sahibi değildir. İnsan çok değişik maddesel objelerin sahibi, ama kendinin sahibi değil. Bunların hepsi parazit şeylerdir. Kendi kendimize uydurduğumuz parazit ihtiyaç ve tutkuların başka birşey değildir. Bizim öz benliğimizle alâkası yoktur.

Henüz insanların vicdan sesiyle hareket edebilecek kadar açık kulakları bulunmamaktadır. Şimdilik büyük kütlelerin kulakları mantar tıkaçlarla tıkalı. Zaman zaman çok sıkışırsa, bir kulağının tıkaçını çıkarıyor, vicdan sesinden birşeyler almaya çalışıyor, ama işittiklerinin çoğu işine gelmediği için yine tıkıyor. Kuşkusuz bu tıkaçların da çıkarılıp atılacağı günler gelecektir. İşte 'İsrafilin sûru' odur. O sûr öttüğü zaman hiç kimse onu duymamazlıktan gelemeyecektir. Herkes can evinden duyacaktır cnu. O vicdanın sesidir. İsrafil'in sembolü vicdanın sesidir. Genel, büyük vicdanı simgeler. Yani genellikle insanların vicdan realitesine ulaşır, hep birlikte bu sesi duymaları anlamına gelir. Kendi vicdanının sesini duyabilenler için İsrafil'in borusu çoktan ötmüştür. Kendi benliklerini değiştirebilmiş olanlar, çoktan kıyâma uğramışlardır. Uyanmış, kalkmışlardır. Bu durumda olan bilinmez, o da anlatmaz zaten.

İstanbul Dışındaki Abonelerimize Duyuru

Bildiğiniz gibi Derneğimiz 1950 yılından beri kitap ve dergi yayınlamaya; seminer ve konferanslar düzenleyerek 36 yıldan beri birer fonksiyon görmektedir. Amacımız, Türkiye insanına ruhsal konularda bilgiler vermek ve kendisini kendisine tanıtarak uyanmasına hizmet etmektir.

Bugüne kadar sözlü yayınlarımız sadece İstanbul ilini kapsamaktaydı, ama gönlümüzde hep daha geniş kitlelere seslenmek yatıyordu.

Bu amacımızı gerçekleştirmemiz, sizin talebinize ve işbirliğinize bağlıdır, zira bildiğiniz gibi imkânlarımız sınırlıdır. Projemiz şöyle :

1 — İstanbul dışındaki illerimizde en az 10 kişilik gruplar teşkil edilecek. Bu grupların bir başkanı ve bir başkan yardımcısı olacak. Onlar Dernekle irtibatı sağlayacaklar. İstanbul dışındaki abonelerimiz böyle bir hizmetten yararlanmak ve aynı zamanda hizmetin gerçekleştirilmesinde yardımcı olmak istiyorlarsa bize hemen müracaat etsinler. Ve bir grup kurmak için faaliyete geçsinler. İsterlerse kendilerine buldukları ildeki abonelerimizin ad ve adreslerini bildireceğiz.

2 — Yeterli sayıya ulaşmış şuurlu nüvelere Derneğimiz iki şekilde ulaşacak :

a) **Kaset göndererek :** Gruplara belli periyotlarla (örneğin onbeş günde bir veya ayda bir) konferans kasetleri gönderilecektir. Grup üyeleri belli günlerde bir araya gelerek kaseti dinleyip aralarında tartışacaklar ve gerekirse Dernekten daha ayrıntılı bilgi isteyeceklerdir. Dinlenen kaset daha sonra Derneğe postalanacaktır.

b) **Konuşmacı göndererek :** Türkiye'nin neresinde olursanız olunuz, grup liderinizin belirleyeceği bir yerde bilginin aktarılacağı sohbet toplantıları yapılacaktır. Bu yer, siz dostlarımızdan birinin evi olacaktır. Yeter ki bilgiye susamış, uyanmak arzusunu taşıyan belli sayıdaki dostumuz bir araya gelebilsin.

Bu iki yoldan birini ya da her ikisini tercih edebilirsiniz.

Lütfen köşenize çekilmeyi bırakın da elele şuurulanma yolunda ilerleyelim. Bilgi kendiliğinden gelmiyor, çaba şarttır. Ve biliniz ki insan tek başına uyanamaz; kolektif çalışma şarttır. Gelecek günlere böyle hazırlanabiliriz. En büyük arzumuz, uyanmanın tadına beraberce varabilmektir. Önerilerinizi bildiren mektuplarımızı gecikmeden bekliyoruz.

Selâm ve saygılar.

Adresimiz : RUH ve MADDE Eğitim ve Öğretim Grubu
P.K. 9 Beyoğlu - İSTANBUL